

ภาพพระราชนิพนธ์

หัวใจชาติ

หนังสือวันเด็ก 2524

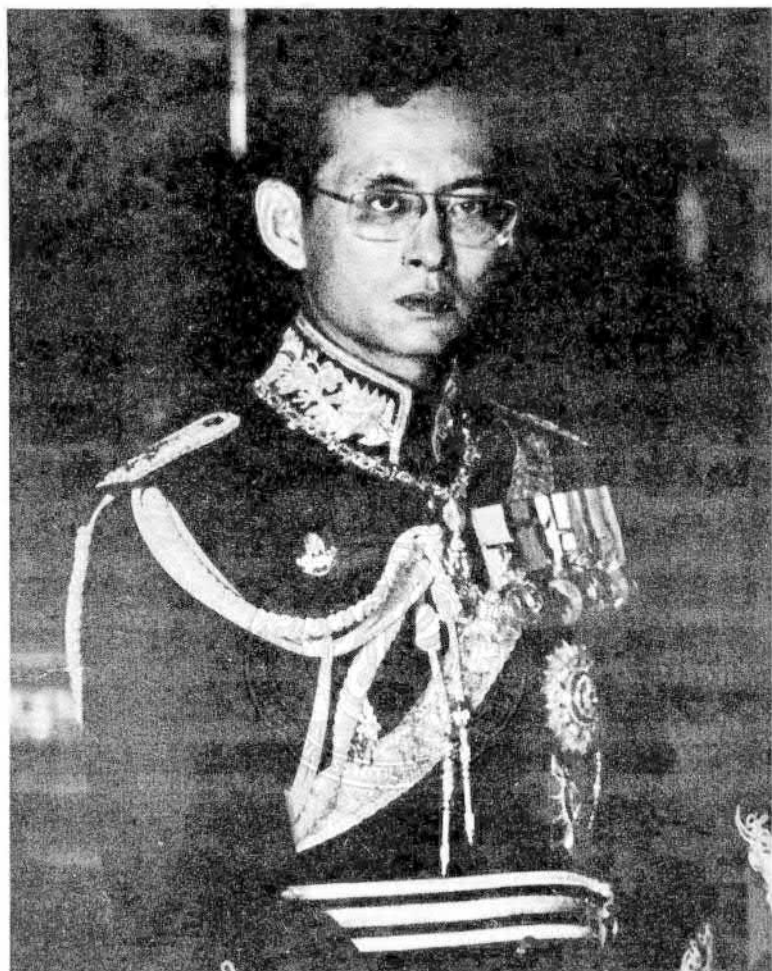

พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา
พระราชกุมารีจักษุรักษ์

ร่วมเกล้าชาวไทย

ภปรพพพพพพพพพพพ

เด็กมีโอกาสดีก เพราะอยู่ในวัยที่มี
ผู้คอยโอบอุ้มช่วยเหลือ. จึงต้องรีบเร่ง
ชวนชวายเป็นเรียนความรู้ อบรมความดี
ฝึกหัดทำการงานไว้ให้คล่องแคล่ว ชยัน
และอดทน. เก็บโทษขึ้น จักได้เป็นที่พึ่ง
ของตนเองและของคนอื่นได้ ไม่เคียดแค้น.

ภูพานราชนิเวศน์

วันที่ 13 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2523

เดินตามรอยเท้าพ่อ

ฉันเดินตามรอยเท้าอันรวดเร็วของพ่อโดยไม่หยุด
ผ่านเข้าไปในป่าใหญ่ น้ำกลั้ว ทึบ
แผ่ไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด มีคและกว้าง
มีต้นไม้ใหญ่ใหญ่เหมือนหอคอยที่เข้มแข็ง
พ่อจำ...ลูกหิวจะตายอยู่แล้วและเหนื่อยง่าย
คูชิจะ...เลือกไหลออกมาจากเท้าทั้งสองที่ปากเจ็บของลูก
ลูกกลัวงู เสือ และหมาป่า
พ่อจำ...เราจะถึงจุดหมายปลายทางไหม ?
ลูกเอ๋ย...ในโลกนี้ไม่มีที่ไหนคอกที่มีความรื่นรมย์
และความสบายสำหรับเจ้า
ทางของเรามีไก่อุปถัมภ์คอยไม่สละสลวย
จงไปเถิด แม้ว่านั่นจะเป็นสิ่งที่บีบคั้นหัวใจเจ้า
พ่อเห็นแล้วว่า หนามคำเนื้ออ่อนอ่อนของเจ้า
เลือกของเจ้า เปรียบกับกับทิมบนใบหญ้าใกล้น้ำ
น้ำค้างของเจ้าที่ไหลคั่งพุ่มไม้สีเขียว
เปรียบกับเพชรบนมรกตที่แสดงความงามเต็มที่
เพื่อมนุษยชาติ จงอย่าละความกล้า
เมื่อเผชิญกับความทุกข์ให้ออกทนและสุขุม
และจงมีความสุขที่ได้ยึดอุดมการณ์ที่มีค่า
ไปเถิด...ถ้าเจ้าต้องการเดินตามรอยเท้าพ่อ

สำหรับวันเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ๒๕๒๔

ผู้เอยผู้น้อย

น้ำใจคอย	เคารพ	นับนับถือ
ซื่อตรง	จงรัก	ภักดี
กตัญญู	กุช	กตเวที
เผ่าชน	หมั่นเพียร	เรียนตามสั่ง
มีโอหัง	หวั่น	ดื้อด้น
จนผู้ใหญ่	วางใจ	นิสัยดี
รักหน้าที่	รักศักดิ์	จักสุขเอย

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม

กรุงเทพมหานคร

คำขวัญ

ของ

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๔

เด็กไทยมีวินัย ใจซื่อสัตย์
รู้ประหยัด เคร่งครัดคุณธรรม

พลเอก

(เปรม ติณสูลานนท์)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญ

ของ

ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ในวันเด็กแห่งชาติประจำปี ๒๕๒๔

วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๒๔

“ชีวิตที่มีความสุข คือชีวิตที่ทำงานอุทิศตนเองเพื่อผู้อื่น
โดยยึดหลักทำงานด้วยใจรัก ด้วยสมองที่คิดเป็น คิดชอบ และ
ด้วยมือที่ทำงาน ทำชอบ ทำด้วยความประณีต

ขอให้เด็กทั้งหลายจงฝึกการทำงานด้วยใจ ด้วยสมอง
และด้วยมือ เพื่อความสุขความเจริญของตนเอง และประเทศ
ชาติที่รักของเราสืบไป”

(นายสีปนนท์ เกตุทัต)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๔

ของ

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ขอให้เด็กทุกคน จงพึงสำนึกไว้ว่า เด็กไทยเป็น
ความหวังของชาติไทย เด็กนอกจากจะพยายามขวนขวาย
หาความรู้ใส่ตัวแล้ว ยังต้องพยายามประพฤติตนเป็นคนดี
มีศีลธรรม และมีหน้าที่รักษาวินัยธรรมไทย ซึ่งบรรพบุรุษ
ได้สะสมสืบทอดกันมาช้านาน เพื่อความอยู่รอดของชาติ
บ้านเมืองด้วย และพึงระลึกอยู่เสมอว่า “เด็กไทย ความรู้ดี
มีวินัยธรรม นำชาติเจริญได้”

(นายขุนทอง ภูผาเดือน)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญ

ของ

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๔

“เด็กหมั่นเรียน เพียรทำดี มีวินัย ชาติไทยเจริญ”

(นายแพทย์บุญสม มาร์ติน)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

สารบัญ
หนังสือวันเด็ก 2524 “หัวใจชาติ”

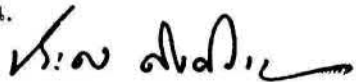
	หน้า
พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา	๑
คำประพันธ์	ท่านผู้หญิงคุณหญิง มาลากุล
รับขวัญวันเด็ก	ฐะปะนีย์ นาครทรรพ
นางฟ้า	คุณหญิงเบญจา แสงมลิ
บ้าน	ส.โรจนสโรช
ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกชั้นนั้นถึงตัว	กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ
กิจกรรมตอนหนึ่งของเจ้าพระยา	๒๕
สุรศักดิ์มนตรี	สมปอง กงชัย
สองพี่น้องคนเก่ง	ทรงชัย เจตะบุตร
มาทำสมาธิกันเถิด	เจษฎ์ ปรีชานันท์
คิดให้ไกล...กว้าง	ชาติ สุชะปะนิจะ
ทวยได้ไหมเอ๋ย	ฐะปะนีย์ นาครทรรพ
	พนัส สุวรรณะบุญย์
สอนน้องให้วาดรูป	อำไพ วิทยวิโรจน์
วิทยาศาสตร์น่าศึกษา	๕๕
อุระชิมา ตาโร	ดร.วิเชียร แส่นโสภณ
แก้วคืนเรือน	๖๔
บัญญัติ 10 ประการ	เรื่องอุไร กุศลาลัย
	๗๐
	รัชนี ศรีไพรวรรณ
	๘๒
	จิระศักดิ์ สี่หรัตน์
	๘๓

คำนำ

ในโอกาสที่มีการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2524 ซึ่งตรงกับวันเสาร์ที่ 10 มกราคม 2524 คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ได้มีมติให้จัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก 2524 ชื่อ “หัวใจชาติ” ขึ้นเผยแพร่เช่นเดียวกับปีก่อน ๆ รายได้จากการจำหน่ายหนังสือนี้ จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการศึกษาของเด็ก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท พระบรมฉายาลักษณ์ ลงพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ และได้พระราชทานพระบรมฉายาลักษณ์สมเด็จพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ลงพิมพ์เป็นภาพปกอีกด้วย คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก 2524 สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า ล้นกระหม่อมเป็นล้นพ้น และระลึกในพระมหากรุณาธิคุณ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ได้พระราชทานพระนิพนธ์ลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก 2524 “หัวใจชาติ” ตลอดจนพระเมตตาคุณสมเด็จพระสังฆราช ที่ได้ทรงพระกรุณาประทานพระคดิธรรม ขอบขอบคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้กรุณาให้คำขวัญลงพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจแก่เด็ก ๆ ทุกคน และขอบขอบคุณผู้เขียนเรื่อง ผู้เขียนภาพประกอบ ตลอดจนทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก 2524 หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือวันเด็ก 2524 “หัวใจชาติ” คงเป็นการประสานประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งเด็กและผู้ใหญ่โดยทั่วกัน.

(นายประคัล ตันติวงศ์)

ประธานคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ วันเด็ก 2524

พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา

พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “พระองค์ภา” พระราชธิดาใน พันตรีพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร และพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายา ประสูติเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เป็นพระราชนัดดาองค์แรกในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ

“พระองค์ภา” จะมีพระชันษาครบ ๒ พรรษา ในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๒๓ นี้ ทรงมีพระสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก พระนิสัยละมุนละไมอ่อนโยน เปี่ยมล้นไปด้วยพระเมตตาธิคุณ ทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์ เป็นมิ่งขวัญของพสกนิกรชาวไทย ซึ่งเฝ้าคอยชื่นชมพระบารมีของพระราชกุมารีพระองค์น้อย ด้วยความจงรักภักดีและภาคภูมิใจ

“พระองค์ภา” ทรงช่างรับสั่งกว่าเดิม กำลังทรงน่ารักน่าเอ็นดู นับวันก็ยิ่งทรงเป็นที่รักของสมเด็จพระบรมชนกนาถ พระมารดา ทูลกระหม่อมปู่ สมเด็จพระอัยยิกา และทูลกระหม่อมอาตงสอง

รวมทั้งพระประยูรญาติ ผู้ที่ได้เข้าเฝ้าชมพระบารมี และประชาชนชาวไทยทั่วประเทศ

“พระองค์ภา” ทรงโปรดอาหารฝีมือพระหัตถ์ของ “พระองค์หญิง” พระมารดามากเป็นพิเศษ ช่างเสวย ไม่ทรงจู้จี้ เสวยได้ทุกอย่างไม่ว่าเครื่องไทย เครื่องฝรั่ง ถ้าเป็นฝีมือพระหัตถ์ของพระมารดาก็ยังเสวยได้มากเป็นพิเศษ เช่น เกี้ยวน้ำ พายเนื้อ ปลาก้อน ชุปต่างๆ ของเสวยใหม่ที่ “พระองค์ภา” ทรงโปรดก็คือ ข้าวเหนียวหนึ่งแบบอีสาน ที่นำมารับประทานกับไก่ย่าง แต่ “พระองค์ภา” โปรดเสวยจิ้มกับน้ำปลา เวลา “พระองค์หญิง” ทรงปรุงพระกระยาหารประทาน จะรับสั่งว่า “แม่ทำอร่อย ที่หนึ่งเลย” บางทีจะรับสั่งว่า “ขออีกจะ ที่หนึ่งเลย”

แม้พระชันษาของ “พระองค์ภา” จะน้อยนิด แต่พระจริยวัตรของพระองค์แสดงให้เห็นประจักษ์ว่า ทรงมีพระสติปัญญาเฉลียวฉลาด

เมื่อราวต้นปี ๒๕๒๓ ระหว่างที่พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายาและพระองค์ภา ประทับอยู่ในสหรัฐอเมริกา พระองค์ภา ทรงมีพระสหายเป็นเด็ก ๆ ชาวอเมริกันหลายคน ทรงฝึกหัดที่จะรับสั่งเป็นภาษาอังกฤษกับเด็ก ๆ เหล่านั้น เช่น ไฮ(Hi)เฮลโล(Hello)หนึ่งที่ทรงย่อเอาเองจากคำว่า Good Morning

ทรงทักทายชาวอเมริกันได้อย่างไม่ชักเงินทรงจตุจว่าเมื่อผู้ใหญ่
ต่อผู้ใหญ่พบกัน เขาจะสัมผัสมือกันตามธรรมเนียมฝรั่งก็ทรงเอา
อย่าง โดยประทานพระหัตถ์ให้เขาจับบ้าง พร้อมกับทรงทักทาย
เป็นภาษาอังกฤษที่ทรงจำ

วันไหนก็ตามเสด็จ “ทูลกระหม่อมพ่อ” ไปที่ทรงงาน กอง
มหาดเล็ก พอเสด็จกลับ “พระองค์หญิง” ทรงถามว่า “สนุกไหม
จ๊ะ” รับสั่งตอบว่า “เอนจอย” พร้อมกับทรงทำท่าทีและแสดงพระ
พักตร์ว่าทรง “เอนจอย” จริง ๆ ค่ะ

บางครั้งเมื่อสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ฯ ทรงพา “พระ
องค์ภา” ไปประทับเฮลิคอปเตอร์ที่ทรงขับเอง พอเสด็จกลับ
“พระองค์ภา” จะทรงคุยไม่หยุดพระโอษฐ์ว่า “พ่อขับเฮลิคอปเตอร์
เก่ง” “พระองค์หญิง” รับสั่งว่า “แล้วลูกภาทำอะไร” “พระองค์
ภา” จะทูลตอบเสียงแจ้วว่า “ภา ก็ช่วยขับ”

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ฯ มักจะทรงพา “พระองค์
ภา” ไปที่ทรงงานด้วย วันนั้นมีผู้นำชนมเด็กมาถวาย สมเด็จพระ
บรม ฯ ทรงตักชนมเด็กบ่อน “พระองค์ภา” ด้วยพระองค์เอง
“พระองค์ภา” รับสั่งว่า “แหม ... ทูลกระหม่อมพ่อนี่ช่างเอาใจจริง”

ตอนเช้า ๆ พระพี่เลี้ยงที่เป็นพยาบาล จะถวายการสอนให้
ทรงท่อง ก. ไก่ ทรงท่องได้ถึง ฮ. นกยูง แล้วทรงนับ ๑-๑๐ ได้

ครบ รวมทั้งนับเลขเป็นภาษาอังกฤษได้ด้วย ตอนนั้นมีคำใหม่รับ
สั่งทิดพระโอรส ที่ทรงจำมาจากโทรทัศน์ คือ “เข้าไปต๋อย” นอก
จากนั้น พระองค์ยังทรงจำใครต่อใครได้แม่นยำเป็นเลิศ ถ้าทรง
รู้จักชื่อเพียงครึ่งเดียว ก็จะทรงเรียกชื่อได้ถูกต้องหมด เช่น น.ต.
ไพโรจน์ รัตนพล ทรงเรียกสั้น ๆ “โรจน์” วันหนึ่ง ทรงพระ
ดำเนินไปพบราชองครักษ์เวรคนหนึ่ง ทรงหยุดตรงหน้า แล้วรับ
สั่งถามว่า “ชื่ออะไรจ๊ะ” ราชองครักษ์ผู้นั้น กราบทูลว่า “ข้าพระ
พุทธเจ้า พลเรือตรีประจวบ พุทธเจ้าค่ะ” “พระองค์ภา” ทรงฟัง
เจียน ๆ สักครู่ แล้วรับสั่งถามซ้ำว่า “ชื่ออะไรจ๊ะ” พลเรือตรี
ประจวบ ก็ทูลตอบเหมือนเดิม ก็ทรงถามซ้ำอย่างเดิมอีก ในที่สุด
พลเรือตรีประจวบ ต้องกราบทูลว่า “ชื่อประจวบ . . . ประจวบ
พุทธเจ้าค่ะ” “พระองค์ภา” รับสั่งว่า “จบจำจบ” แล้วทรง
พระดำเนินผ่านไป

“พระองค์ภา” ทรงรักสวयรักงาม ดังเช่นเด็กหญิงทั่วไป
ฉลองพระองค์ก็ทรงโปรดเลือกเอง ทรงโปรดสีชมพูมากกว่าสีอื่น
ไม่ทรงหวงของเสวย ถ้ามีใครขอประทานก็จะหยิบประทานถึงปาก
ผู้ขอทีเดียว ของเล่นที่ทรงโปรด นอกจากเครื่องต๋อยแล้ว ยังมี
ตุ๊กตา ที่ทรงตั้งชื่อประทานว่า “น้องอ้วน” ทรงโปรดเล่นแมงมุม
ขยับหลังคาอยู่เป็นประจำ ทรงชวนให้พระพี่เลี้ยงและนางสนอง

พระโอรสมาเล่นถ้วยหลาย ๆ คน

“พระองค์ภา” ทรงมีงานใหม่ คือโปรคนวค ทรงนวดคนทวคครั้งหนึ่ง คุณทวคก็ถวายรางวัลให้บางครั้งก็ทรงนวด “พระองค์หญิง” วิธีทรงนวดถวาย “พระองค์หญิง” คือทั้งบีบ ทั้งทุบ ทรงนวดอย่างจริง ๆ จัง ๆ

“พระองค์หญิง” ทรงพา “พระองค์ภา” ไปเฝ้า ฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถอยู่เสมอ ทรงสนพระทัยในเรื่อง รับ-ส่ง วิทย์คววนของ “ทูตกระหม่อมปู่” มักจะทรงเข้าไปรับส่ง “โหล โหล” เวลาเข้าเฝ้า ฯ “ทูตกระหม่อมปู่” และ “สมเด็จพระยา” จะทรงกอด “พระองค์ภา” และทรงหาสมเด็จพระยามากกว่า เพราะทรงมีของเล่นพระราชทานมาก และยังสนพระทัยในพระธำรงค์ของ “สมเด็จพระยา” ถึงขนาดกราบทูลขอจากนิ้วพระหัตถ์เลยทีเดียว

เมื่อครั้งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ และสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์เสด็จ ฯ ไปเยือนประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส “พระองค์ภา” จะทรงรับเฝ้าพระองค์หญิง” ให้ทรงเปิดโทรทัศน์ ทอดพระเนตรข่าวการเสด็จ ฯ ของ “ทูตกระหม่อมอาน้อย และทูตกระหม่อมอาเล็ก” ทุกวัน รับสั่งว่า “แม่ดูข่าว ดูอาน้อย ดูอาเล็ก” หรือไม่ก็ดูข่าวดาวเทียม

“พระองค์หญิง” โปรดทรงดนตรี และทรงได้อย่างไพเราะ
หลายชนิด เช่น เปียโน ออร์แกนและกีตาร์ “พระองค์ภา” โปรด
ผีพระหัตถ์ ทรงดนตรีของพระมารดามาก ประทับฟังอยู่ด้วยแทบ
ทุกครั้ง ในบางครั้งทรงปรบพระหัตถ์เข้ากับจังหวะดนตรี รับสั่ง
ว่า “แม่เล่นเก่ง” “แม่เล่นเพราะ”

พ.อ. สำเริง ไชยวงศ์ ราชองครักษ์ มีความสามารถพิเศษ
เป่าแคนได้ไพเราะ เป็นที่โปรดปรานของพระองค์ภา รับสั่งเรียก
ว่า “หมอแคน” ทุกครั้งที่ พ.อ. สำเริง ไชยวงศ์ เข้าเฝ้าและเป่า
แคนถวาย จะทรงรำตามเสียงแคน

ในวโรกาสที่พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา
จะทรงมีพระชันษาครบ ๒ พรรษาในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๒๓ นี้
ชาวคณะผู้จัดทำหนังสือวันเด็กปี ๒๕๒๔ ขอประทานพระวโรกาส
น้อมเกล้าน้อมกระหม่อม ถวายพระพร ขอจงทรงพระเจริญ ทรง
มีพระพลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ เพื่อ
พสกนิกรชาวไทยจะได้ชื่นชมพระบารมีของพระราชกุมารีพระองค์
น้อยแห่งราชวงศ์จักรี และเป็นมิ่งขวัญของพสกนิกรชาวไทยตราบน
นิรันดร์กาล.

(ข้อมูลจาก “สกุลไทย”)

คำประพันธ์

“มดเอยมดน้อย
 อยากจะเก็บเอาไปไว้กินกัน
 จึงเรียกเพื่อนมดมากกว่าสิบมด
 พร้อมกันขนขนมไปได้อย่างดี

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล
 ท่านผู้หญิงคุณุฎี มาลากุล

เห็นขนมอร่อยวางอยู่นั้น
 แต่แรงนั้นมดน้อยไม่ค่อยมี
 ออกแรงหมดทุกตัวไม่วิ่งหนี
 สามัคคีคือพลังงั้นเอย”

ถ่ายภาพ
 ประพันธ์กลอน

รับขวัญวันเด็ก

๐ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

รับขวัญวันเด็ก
ทายาทชาติไทย
ไ้รัฐจัดงาน
สิ่งที่ยลยิน

รับขวัญวันนี้
สิ่งมีคุณค่า
สร้างเป็นมรดก
แผ่นดินสุดท้าย

รับขวัญวันชัย
มอบทวยทายาท
มอบภาษาไทย
สืบสามัคคี

รับขวัญวันเลิศ
ลูกไทยหลานไทย
คุณธรรมนำจิต
ศึกษาอย่าคร้าน

รับขวัญวันศรี
คงคู่ชาติ
อยู่รอดปลอดภัย
หลักซึ่งพึงจำ

หนูเล็กหนูใหญ่
มันในใจจินต์
วานหนูตริกวัด
ย่อมมีความหมาย
มีผลวันหน้า
ปู้ย่าตายาย
ดกทอดสืบสาย
รักษาให้ดี

ไทยมีเอกราช
พร้อมธงสามสี
ไว้คู่ชีวิ
นี้ธรรมรากฐาน
ก่อเกิดพลังใจ
สายเลือดกล้าหาญ
ชีวิตชนบ้าน
กิจการพึงทำ
ไทยมีพุทธศาสนา
ภูวนาถเลิศล้ำ
นับไท้เข้าคำ
นำไทยไพบูลย์

นางฟ้า

คุณหญิงเบญจา แสงมลิ

นานมาแล้วพระราชอาพระองค์หนึ่ง มีพระราชินีสวข
งามมาก ทั้งสองพระองค์มีพระธิดาเล็กๆ น่ารักองค์หนึ่ง แต่
ที่ห้ามือของพระธิดาผิดกับเด็กอื่น ๆ ก็คือมีปานสีแดงเล็ก
เป็นรูปดอกไม้ พระราชาและพระราชินีได้ทรงตั้งชื่อพระ
ธิดาว่า “มาลี” ชาวเมืองก็เรียกว่า “เจ้าหญิงมาลี” ไม่ว่าผู้
ใหญ่หรือเด็กต่างรักเจ้าหญิงมาลีกันทั้งนั้น

ต่อมาไม่นานมีข้าศึกมาล้อมเมืองที่เจ้าหญิงมาลีประทับอยู่
กับพระบิดาและพระมารดา เนื่องจากเมืองนี้อุดมไปด้วยข้าวปลา
อาหาร ข้าศึกจึงอยากได้เมือง ข้าศึกมีมากและล้อมอยู่นานวัน
จนกระทั่งเมืองนั้นขาดแคลนอาหารและเกิดโรคภัยไข้เจ็บขึ้น ชาว
เมืองที่เป็นผู้หญิงและเด็กได้อพยพออกจากเมืองไปหลบซ่อนอยู่ตาม
ป่าเขา

พระราชอาทรงเป็นห่วงพระราชินีและพระธิดา จึงทรงเรียก
นางข้าหลวงมาบอกว่า “ขอเจ้าได้พาพระราชินีและพระธิดาของข้า

ออกจากวังไป ไปหลบซ่อนจนกว่าข้าศึกจะถอยกลับ เมื่อสงครามสงบแล้วก็จึงพากลับมาข้าจะมอบเงินทองให้เจ้าไปใช้สอย” แต่พระราชินีไม่ทรงยอม ทูลว่า “ขอได้โปรดให้นางข้าหลวงพาพระธิดาไปหม่อมฉันจะอยู่เคียงข้างพระองค์ผู้ศีกศักรุ” พระราชาทรงอ้อนวอนขอให้พระนางเสด็จไปกับพระธิดา พระนางไม่ทรงยอม จึงมอบพระธิดาให้นางข้าหลวงพร้อมทั้งแก้วแหวนเงินทองไปใช้สอย และกำชับว่าอย่าได้บอกใครว่าเจ้าหญิงมาลีเป็นพระธิดา ถ้าใครถามก็ให้บอกว่าเป็นลูกของนางข้าหลวง ที่ทรงรับสั่งเช่นนั้นก็เพื่อว่าถ้าข้าศึกที่มีกำลังมากรบชนะตีเมืองแตก ก็จะจับพระราชินีและโอรสธิดามาเสีย ถ้าไม่มีใครรู้พระธิดาก็จะปลอดภัย เมื่อพระองค์เป็นฝ่ายชนะ นางข้าหลวงก็จะพากลับมาที่พระราชวังตามเดิม พระราชาทรงเสียพระทัยมากที่จะต้องจากเจ้าหญิงมาลี ส่วนพระราชินีทรงร้องไห้คร่ำครวญ นางข้าหลวงก็รีบพาพระธิดาแอบหนีออกจากเมืองไป เดินทางมุ่งมายังเขตเมืองที่อยู่ใกล้ ๆ นั้น นางข้าหลวงมีน้องชายเป็นพ่อค้าอยู่คนหนึ่งที่นี่ น้องชายนางข้าหลวงได้เห็นก็ดีใจที่พี่สาวมาและจะพักอยู่ด้วย น้องชายนางข้าหลวงมีภรรยาอยู่คนหนึ่ง ยังไม่มีบุตร นางข้าหลวงก็บอกกับน้องชายและน้องสะใภ้ว่า “เจ้าหญิงมาลี” เป็นลูกของนาง แล้ว

ก็ให้เงินทองแก่น้องชายและน้องสะใภ้บ้าง เพราะนางและลูกจะมา
อยู่ด้วย ทั้งน้องชายและน้องสะใภ้ก็รักเจ้าหญิงมาลี

ต่อมาไม่นานนางข้าหลวงเกิดเจ็บป่วยถึงตายไปเจ้าหญิงมาลีก็
ยังเล็กอยู่ น้องชายและน้องสะใภ้ของนางข้าหลวงก็เลยเลี้ยงเจ้าหญิง
มาลีเป็นบุตรบุญธรรม ให้เรียกคนทั้งสองว่า พ่อแม่ ทั้งสองคนมี
ฐานะร่ำรวยขึ้น กลายเป็นเศรษฐีก็เพราะแก้วแหวนเงินทองที่พระ
ราชาประทานให้นางข้าหลวงมา ทุกคนอยู่อย่างสุขสบาย

ส่วนพระราชากับพระราชินีได้ต่อสู้ข้าศึกศัตรูจนกระทั่งถึง
ฤดูฝน ข้าศึกรบพุ่งไม่สะดวกทั้งกองเสบียงก็ส่งอาหารมาไม่ทัน
จึงเลิกทัพกลับไป พระเจ้าแผ่นดินและพระราชินีก็ทรงคอยนาง
ข้าหลวง ไม่เห็นนางข้าหลวงนำพระธิดากลับ ก็ส่งคนออกติดตาม
หาพระธิดา ไม่มีใครได้ทราบเรื่องราว จึงทรงรอคอยการกลับ
ด้วยความโศกเศร้า และไม่ทรงละความพยายามได้ส่งคนออกติดตาม
ไปเรื่อย ๆ พระราชินีหงอยเหงามาก พระนางทรงเลี้ยงลูกสัตว์
ต่าง ๆ และได้ลูกหงส์มาตัวหนึ่ง พระนางทรงเลี้ยงมัน ทรงเล่น
กับมัน ลูกหงส์ก็โตขึ้นทุก ๆ วัน

ฝ่ายน้องชายและน้องสะใภ้ของนางข้าหลวง อยู่มาไม่นานก็มี
บุตรของตนเองเป็นเด็กหญิงหน้าตาไม่สวย และเป็นเด็กถือเอา
แต่ใจ เพราะแม่รักมาก เจ้าหญิงมาลีรักเด็กคนนั้นมาก คิดว่าเป็น

น้องจึงช่วยเลี้ยงดู พ่อเลี้ยงถึงแม้ว่าจะมีลูกของตนเอง ก็ยังรัก
เจ้าหญิงมาลีเหมือนเดิม ยิ่งเห็นว่าเจ้าหญิงช่วยเลี้ยงดูลูกของตน ก็ยิ่ง
รักและเมตตาเจ้าหญิงมากขึ้น ส่วนแม่เลี้ยงมีบุตรออกมาไม่สวย
เท่าเจ้าหญิงมาลี และยังเห็นพ่อเลี้ยงรักเจ้าหญิงมากก็เลยอิจฉา แต่
ต่อหน้าสามีก็ไม่กล้าว่ากล่าวหรือกระทำการสิ่งใดให้ผิดปกติ เวลาสามี
ไม่อยู่ก็พูดว่าเจ้าหญิง บางทีเจ้าหญิงก็ถูกตีถ้าเลี้ยงบุตรของนาง
แล้วเติบเล่นซุกซนหกล้ม เจ้าหญิงมาลีก็ไม่ได้คิดอะไร นี่ถือว่าเป็น
ความผิดของตนที่ทำให้น้องหกล้ม

พ่อเลี้ยงของเจ้าหญิงมาลีเป็นพ่อค้า มักจะนำสินค้านำไปขาย
แถวโน้นไปขายตามเมืองต่าง ๆ ด้วย คราวหนึ่ง ๆ จากบ้านไปหลาย
เดือน ทั้งให้เจ้าหญิงมาลีอยู่กับแม่เลี้ยงและน้องเลี้ยง ดังนั้นเมื่อ
คราวใดที่พ่อเลี้ยงไม่อยู่บ้าน เจ้าหญิงมาลีก็ไม่ค่อยสบายใจนัก
เนื่องจากถูกแม่เลี้ยงดูและใช้ให้ทำงานหนัก

คราวหนึ่งพ่อเลี้ยงนำสินค้านำไปขาย และก็หายไปนานยังไม่
กลับมา เจ้าหญิงมาลีและน้องเลี้ยงเติบโตขึ้น ยิ่งนานวันเจ้าหญิง
มาลียิ่งสวยขึ้น กริยามารยาทเรียบร้อย โอบอ้อมอารี ช่วยเหลือ
คนที่ทุกข์ยาก มักแบ่งขนมของกินให้เด็กที่ยากจน เพื่อนบ้านเจ็บ
ไข้ก็ไปเยี่ยมเยียน นำผลไม้และดอกไม้ไปให้บ้าง ชาวบ้านรักใคร่

เจ้าหญิงมาลีจึงเรียกพระองค์ว่า “นางฟ้า” เพราะสวยงามใจดีและมี
ท่วงท่าผิตกับเด็กชาวบ้าน

แม่เลี้ยงยังแลเห็นใครๆ รักเจ้าหญิงมาลี และไม่สนใจลูก
ของตัว ก็เกิดอิจฉาจึงส่งตัวเจ้าหญิงมาลีไปอยู่กับหญิงคนใช้ของ
นาง ซึ่งเป็นคนเลี้ยงเบ็ดอยู่ปลายนา และสั่งให้เจ้าหญิงมาลีไป
เลี้ยงเบ็ดด้วย เจ้าหญิงมาลีก็นำเบ็ดไปเลี้ยงที่ใกล้ลำธาร ทุกเช้า
เจ้าหญิงมาลีไปยังลำธารแห่งนั้น พอตอนเย็นก็นำฝูงเบ็ดกลับมา
ยังกระท่อมปลายนา

เจ้าหญิงมาลีชอบลำธารแห่งนั้น และมีความสุขที่ได้นั่งดู
เบ็ด และปลาวัวในลำธาร คุบัวสีต่างๆ ในน้ำ ฟังนกที่เกาะกิ่ง
ไม้ริมลำธารร้องเพลง เจ้าหญิงทรงเห็นหงส์บินอยู่ไม่ไกลนัก เจ้า
หญิงจึงร้องบอกหงส์ว่า

หงส์เอ๋ยหงส์ทอง	ลอยล่องอยู่บนฟากฟ้า
เล่นลมร่อนลอยลงมา	สู่ฝั่งธาราเร่ใจ
มองเห็นหมู่ปลาในน้ำ	บัวงามสีแสนสดใส
แมลงปอเกาะบัวบังใบ	ขึ้นตาคันใจระเอย

หงส์ได้ยินเจ้าหญิงชวนเชิญก็บินลงมา และหงส์ตัวนั้น
ก็คือหงส์ที่พระราชินีพระมารดาของเจ้าหญิงมาลีเลี้ยง จึงคืนแก่

คน เมื่อหงส์โตขึ้นก็ขออนุญาตพระราชินีบินไปเที่ยวในที่ต่างๆ
เสมอ และพอหงส์กลับมาก็จะนำเรื่องราวที่พบเห็นไปทูลให้
พระราชินีทรงทราบ หงส์ได้เห็นว่พระราชินีทรงโศกเศร้ากัไต่
ถาม พระราชินีก็เล่าถึงเรื่องเจ้าหญิงมาลีที่หายสาบสูญไปให้ฟัง
หงส์ก็อาสาว่าจะพยายามสืบหาและติดตามเจ้าหญิงมาลีให้

หงส์บินมาที่ริมลำธารซึ่งเจ้าหญิงมาลีนั่งเฝ้าเบ่ตอยู่ เจ้าหญิง
มาลีก็แบ่งอาหารที่นำมาให้แก่หงส์ หงส์ชอบใจเจ้าหญิงมาลี หงส์
ได้เห็นเจ้าหญิงมาลีสวยงาม ผิวพรรณผุดผ่อง กิริยามารยาทน่ารัก
ไม่สมกับเป็นเด็กเลี้ยงเบ่ตเลย จึงไต่ถามว่าทำไมเจ้าหญิงมาลีจึงมา
เลี้ยงเบ่ต เจ้าหญิงมาลีก็เล่าให้ฟังว่าแม่ให้มาเลี้ยงเบ่ต เพราะเจ้า
หญิงมาลีจำเรื่องราวของพระองค์ไม่ได้ จำได้แต่ว่าเป็นธิดาของ
แม่เลี้ยงเท่านั้น เพราะขณะที่นางข้าหลวงพามาณั้ยังเล็กอยู่มาก
หงส์รู้สึกแปลกใจมาก และก็คิดว่าแม่ก็มีเงินเป็นเศรษฐี ทำไมจึง
ส่งลูกสาวมาเลี้ยงเบ่ต ส่วนลูกอีกคนทำไมไม่มาเลี้ยงเบ่ตบ้าง แต่
หงส์ก็เก็บความสงสัยไว้ในใจ พอบายหงส์ก็ลาเจ้าหญิงมาลีกลับ
และบอกว่าจะบินมาเยี่ยมเจ้าหญิงมาลีอีก

หงส์บินกลับไปยังพระราชวัง แล้วก็ไปเล่าเรื่องที่ไปเที่ยว
ลำธารให้พระราชินีฟัง เล่าถึงเรื่องเจ้าหญิงมาลีว่า เป็นเด็กหญิง
ที่สวยงามน่ารัก ใจดี ไม่สมกับมีแม่เป็นเศรษฐีเลย ที่ใช้เจ้าหญิง

มาลีเลี้ยงเบ็ต และยังเล่าให้ฟังอีกว่า เจ้าหญิงมาลีมีมือสะอาด หนาว
เรียวงาม ที่ฝ่ามือมีปานแดงเป็นรูปดอกไม้ พอพระราชินีได้ฟังก็
แปลกพระทัยที่ทำไมเด็กหญิงเลี้ยงเบ็ตจึงมีมือเหมือนพระธิดาได้
และก็ไม่แม่ที่เป็นเศรษฐีจึงให้ลูกมาอยู่กระท่อมกับหญิงเลี้ยงเบ็ต
พระราชินีจึงเข้าเฝ้าพระราชบิดา ทั้งสองพระองค์ทรงปรึกษากัน ทรง
คิดว่าอาจเป็นพระธิดาของพระองค์ก็ได้ จึงเรียกขุนนางผู้ใหญ่มา
สั่งให้ดูแลบ้านเมืองแทน พระองค์จะปลอมพระองค์ไปสืบเรื่องราว
ของพระธิดา และดูทุกข์สุขของชาวเมือง พระองค์ให้มหาดเล็ก
สองคนปลอมตัวเป็นชาวบ้านเดินทางไปด้วย

พระราชบิดาและพระราชินีก็เสด็จไปที่ตำหนักแห่งนั้น พบเจ้า
หญิงมาลีนำเบ็ตมาเลี้ยง จึงให้มหาดเล็กแอบอยู่ห่าง ๆ แล้วพระองค์
เสด็จไปใกล้ เจ้าหญิงมาลีเห็นชายหญิงแก่เดินทางมาไกล คงจะ
เหนื่อยจึงเชิญให้นั่งพักและนำผลไม้ที่มีอยู่มาให้รับประทาน พระ
ราชบิดาและพระราชินีเห็นดังนั้นก็นึกรัก และสังเกตดูเห็นมือมีปาน
แดงรูปดอกไม้ก็สงสัยว่าเป็นเจ้าหญิงมาลีแน่ แต่พระองค์อยากจะ
ทราบเรื่องราวที่เป็นมา ได้ถามเจ้าหญิงมาลีถึงบิดามารดา เจ้าหญิง
มาลีก็ตอบว่าแม่ให้มาเลี้ยงเบ็ตอยู่กับคนใช้ พระราชากับพระราชินี
จึงไปหาหญิงคนใช้ที่กระท่อม ได้ถามถึงเรื่องเจ้าหญิงมาลี หญิง
คนใช้สงสารจึงเล่าให้ฟังว่า เจ้าหญิงมาลีเป็นลูกของนางข้าหลวง
แล้วนางข้าหลวงตายน้องชายนางข้าหลวงเลี้ยงไว้ ต่อมาน้องชาย

นางข้าหลวงมีลูกจริง ๆ แต่ก็ยังรักเจ้าหญิงมาลีอยู่ ภรรยาเลยอิจฉา พอสามีไปค้าขาย ก็ส่งมาให้เลี้ยงเบ็ด พระราชากับพระราชินีทรงทราบก็ตีพระทัย เพราะได้พบพระธิดาและกึ่งส่งสารเจ้าหญิงมาลี อย่างยิ่ง

พระราชากับพระราชินีจึงเสด็จไปยังบ้านของแม่เลี้ยง พระราชาบอกกับแม่เลี้ยงว่า เป็นพี่ชายของสามีนางข้าหลวงจะมาขอรับหลานสาวกลับไปบ้าน ขอมอบเงินทองเพื่อตอบแทนคุณที่ได้เลี้ยงหลานให้ แม่เลี้ยงไม่ยอมให้เจ้าหญิงมาลีอยู่ด้วย ทั้งพอใจที่ได้เงินทอง ก็ให้คนไปตามเจ้าหญิงมาลีมาจากกระท่อมปลายนา แล้วมอบให้พระราชากับพระราชินีไป

พระราชากับพระราชินีพาเจ้าหญิงมาลีถึงพระราชวังแล้วจึงเล่าความจริงให้ฟังว่า พระองค์เป็นพระราชากับพระราชินี และเจ้าหญิงมาลีเป็นพระธิดาซึ่งสาบสูญไปเนื่องจากมีสงครามข้าศึกมาล้อมเมือง เจ้าหญิงมาลีดีพระทัยที่ได้พบพระบิดามารดาที่แท้จริง เจ้าหญิงมาลีทรงกระทำความดีอยู่เสมอ ช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก ชาวเมืองต่างขนานพระนามว่า “นางฟ้า” และเจ้าหญิงมาลีไม่ทรงลืมพ่อเลี้ยงได้ส่งคนไปติดตามตามข่าว ก็ทราบว่าพ่อเลี้ยงกลับมาจากค้าขายแล้ว เจ้าหญิงก็ให้มหาดเล็กนำสิ่งของต่าง ๆ ส่งไปให้พ่อเลี้ยงและครอบครัว เจ้าหญิงมาลีประทับอยู่กับพระบิดาพระมารดาด้วยความสุขสบาย

ส. โรจนสโรช

แต่ก่อนพวงครามก็ไม่ค่อยจะมีความรู้สึกว่าเป็นของ
ตนเกิดความไม่สงบสุขขึ้นแล้วบัดนี้ ทุกเย็นพ่อกลับบ้านใน
ลักษณะนั้นมา แล้วบางครั้งยังมานั่งดมเหล้าต่อที่บ้านนอก
ด้วย และเมื่อนั้นแม่ก็มักจะทนไม่ได้ เกิดการทะเลาะเบาะ
แว้งกันเป็นประจำต้นเหตุที่พวงครามพอจะรู้อยู่บ้างคือราย
ได้พ่อน้อย ครอบครัวใหญ่ขึ้นเนื่องจากพ่อมีลูกสามคน
และทุกคนกำลังเติบโตต้องใช้เงิน อาหารการกินแพงขึ้น
ทุกอย่างดูเหมือนจะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่ราย
ได้ของพ่อจะพอเพียง

แม่เริ่มหงุดหงิดและเรียกร้องเงินรายได้มากขึ้น เมื่อพ่อ
กลับบ้านแม่ก็จะบ่นหาว่าพ่อไม่สามารถที่จะดูแลครอบครัว แล้ว
ก็เป็นปากเสียงกัน สุดท้ายแม่หาทางออกโดยเล่นไพ่ หวังที่จะหา
เงินมาเยี่ยวยาให้มากขึ้น แต่ก็เหมือนการพนันไม่เคยช่วยใครเลย
แม้ก็เลยต้องเอารายได้ของพ่อที่ไม่ค่อยจะพอเพียงอยู่แล้ว ไปเอ่อ
การพนัน

วันหนึ่งเมื่อเช้า ตาตั๋ยขอเงินค่าเล่าเรียนจากคุณพ่อ คุณพ่อ
บอกว่า “พ่อหาได้เท่าไรก็ให้แม่เขาหมก ไปเอาที่แม่ก็แล้วกัน”

พ่อตั๋ยไปขอแม่ แม่บอกว่า “อย่าเรียนอย่าแรนมันเลย
เรียนก็ไม่เห็นมันจะดีสักที สอบก็จะตกมิตกแหล่ ไปเป็นเด็กกระ-
เป๋ารถเมล์เสียดีกว่า”

พวกกรรมสงสารน้องแทบแย้ เห็นตาตั๋ยยกแขนขึ้นบ้าย
หน้าตา คนที่มีเรื่องยุ่งใจมักจะเรียนดีไปไม่ได้ ใครจะทำการบ้าน
ได้เมื่อพ่อแม่ทะเลาะกันทุกวัน

คืนนี้พวกน้องๆ ควรจะอยู่เหมือนทุกคืนที่พ่อแม่ทะเลาะ
กัน แต่ตาตั๋ยไม่อยู่วันนี้ตั๋ยไม่กลับบ้าน ไม่รู้ว่าหายไปไหน

“ตั๋ยล่ะ” พวกกรรมตะโกนถามขึ้นลอยๆ ไม่สนใจว่าจะ
ถามพ่อแม่หรือถามน้อง แต่ไม่มีใครฟังพวกกรรม พ่อกับแม่มยัง
คงขึ้นเสียงเถียงกันเอ็ดอึง ฝ่ายหนึ่งเมา อีกฝ่ายหนึ่งก็ผิดหวังจาก
การพนัน

เมื่อไม่มีใครฟัง พวกกรรมขึ้นไปดูของๆตั๋ย ไม่มี ตั๋ยขน
ไปหมดนอกจากหนังสือ พวกกรรมจึงกลับลงมาใหม่... ตั๋ยหนี
เด็กอายุสิบสามปีจะหนีไปไหน...

พวกกรรมจับแขนแม่เขย่า “คุณแม่คะ ตั๋ยหนีค่ะ”

“มันจะไปไหน” คุณแม่ว่า “หิวเข้าก็กลับ”

บางทีคืนนี้ต้อยอาจจะกลับ พวงครามนึกภาวนาขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลให้ต้อยคิดถูกกลับบ้านของเรา เด็ก ๆ ห่วงต้อยเหลือเกิน

รุ่งขึ้น ต้อยยังไม่กลับ แม่ยังแน่ใจว่าวันนี้ต้อยจะต้องกลับบ้าน พ่อไม่แสดงว่ามีความเป็นห่วงลูกชายบ้างหรือเปล่า ท่านคงตื่นแต่เช้าแล้วไปทำงานอย่างปกติ แต่ต้อยก็ยังไม่กลับบ้าน

พวงครามไปโรงเรียน แต่เป็นเพียงออกจากบ้าน แล้วไปยืนดูรถประจำทางหน้าโรงเรียนต้อยที่ผ่านไปแต่ละคัน เพื่อมองหาต้อย... ไม่มี... เวลาล่วงเลยไปอย่างรวดเร็วจนพวงครามไปไม่ทันเรียน จึงเดินเรื่อยเปื่อยไป... ไปโรงเรียนก็ไม่ได้ ไม่ทราบว่าจะบอกครูว่าอย่างไรในเรื่องมาโรงเรียนสาย กลับบ้านก็ไม่ได้ คุณแม่คงจะบ่นสามวันแปดวันว่าเกรไม่ไปโรงเรียน-บ่น-บ่นอย่างไม่จบสิ้น

ต้อยไปไหน... บางทีต้อยอาจจะไปเที่ยวตามเขาหิน ดูนกสัตว์ในกรง ต้อยเคยบอกว่าต้อยชอบดูพวกสัตว์เหล่านั้น บางทีถ้าโตต่อไปต้อยอาจจะเรียนวิชาเกี่ยวกับสัตว์ก็ได้ เพราะต้อยชอบดูมันอย่างละเอียด ว่ามันมีความเป็นอยู่อย่างไร

พวงครามเข้าไปในเขาดิน เดินดูตามกรงสัตว์ ไม่มีต้อย วันนั้นเขาดินไม่มีคนมากเพราะไม่ใช่วันหยุด... เดิน เดินจน

เมื่อ ย้ายไม่ได้มา พวกกรรมจึงหยุดพักริมสระน้ำ แล้วก็ร้องไห้
... ไม่มีที่ไป บ้านก็ไม่อยากกลับ ย้ายก็หาย...

พวกกรรมนั่งคิดมีตม่น้อยๆเป็นเวลานานเท่าใดไม่ได้สนใจ
แต่มารู้สึกเมื่อมีมือหนึ่งใหญ่หนักมารั้งพวกกรรม “พวกกรรม”
เสียงห้าวๆ เรียก พวกกรรมเข้ค่น้ำตาหันไปมองผู้บอกอาจ

“คุณพ่อ” พวกกรรมร้อง

พ่อ^๕รั้งพวกกรรมเข้าไปกอด” บอกพ่อซิ มาทำไมที่นี่”

พวกกรรมร้องไห้กระซิกอยู่ในอ้อมกอดของพ่อ คุณพ่อ
พูดกับพวกกรรมว่า “พ่อรู้... พ่อเสียใจ”

“หนูมาตามหาตัวยะคะคุณพ่อ” พวกกรรมบอกพ่อ “หนู
ไม่อยากกลับบ้านไม่อยากฟังคุณแม่บ่น ไม่อยากฟังคุณพ่อทะเลาะ
กับคุณแม่ เมื่อไม่มีตัวย หนูก็ไม่มีใครอีกแล้วที่จะต้องห่วง”

มือของพ่ออ่อนตกลงข้างตัวทันที “พ่อรู้... พ่อรู้ตัว...”
พ่อ^๕รั้งพวกกรรมเข้าไปกอดอีก “กลับบ้านของเราเถอะลูก พ่อรัก
ตัวย รักลูกทุกคน” พ่อพูดพร้อมกับถอนใจ “เมื่อเช้าพ่อได้คิด
แล้วว่าพ่อผิด... กลับบ้านของเราเถอะลูกแล้วเราไปคิดกันใหม่ว่า
จะไปตามตัวยที่ไหน”

แม้กลิ่นเหล้ายังติดตัวพ่ออยู่ แม้ตาของพ่อจะแดง แต่มัน
ไม่ได้แดงเพราะเหล้าหากแดงเพราะความสะเทือนใจที่พ่อได้รับจาก

ความสำนึกในตนเอง ออกของพ่อยังอ่อนสำหรับพวกกรรม แขนของ
พ่อยังมีอ้อมแขนอันหนักแน่นสำหรับปกป้องลูก

“พ่อไม่สามารถจะทำงานอยู่ได้ ในเมื่อพ่อนึกถึงท้อย พ่อ
กลับไปบ้านอีกต้อยยังไม่กลับ พ่อจึงเที่ยวตามหา พ่อรู้แล้วว่าพ่อ
เป็นผู้ผิด พ่อเป็นผู้ทำให้บ้านไม่มีความสุข” พ่อพูดซ้ำๆ อย่าง
ทวิตรอง พวกกรรมรู้ว่าพ่อเสียใจ เสียงของพ่อเหมือนคำเหมือน
เสียงสะท้อน

พวกกรรมบอกไม่ถูกว่าเกิดความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจขึ้นมา
อีกหลังจากที่หายไปนานแล้ว แต่ก่อนพ่อไม่ได้หันมาให้เราลูกๆ
ปรึกษาหารือ ยามทุกข์เราพี่น้องก็ปรึกษากันเองบัดนี้ เรามีพ่อ
พ่อที่รักลูกทุกคน

“สัญญากับพ่อนะพวกกรรม ว่าลูกจะไม่ทำอย่างนั้นอีก”

“กะ หนูจะไม่ทำอย่างนั้นอีก” พวกกรรมสัญญา พวกกรรม
แน่ใจว่าตนจะไม่ออกไปจากบ้านอย่างนั้นอีก

“ชีวิตเป็นของที่มีขึ้นยาก เกิดยาก แต่ตายง่าย พวกกรรม
ถ้าลูกเป็นอะไรไป พ่อแม่จะเศร้าโศกสักเพียงไหน พ่อแม่รักพวก
กรรม ห่วงแทนพวกกรรมพ่อแม่ทุกคนมีความรู้สึกอย่างพ่อแม่ของ
พวกกรรม รักลูก...ท่านพูดด้วยเสียงต่ำสะท้อน “ชีวิตของพ่อและ
แม่นั้นไม่มีความหมายอะไรนัก อายุถึงสี่สิบแล้ว ความหมายของ

พ่อแม่คือ ลูก อนาคตของพ่อแม่ไม่มีแล้วที่จะไกลไปจากนี้ แต่
เรามีอนาคตของลูก สิ่งที่เราต้องการ คือความเป็นพลเมืองดีของ
ลูกๆ ความเจริญเติบโตของลูกๆ ความรุ่งเรืองของลูกๆ พ่อขอ
ยอมรับว่าพ่อผิด แม้พ่อจะมีเรื่องกลุ้มใจอย่างไรก็ตาม พ่อไม่ควร
จะทำอย่างนั้น ลูกยอมไม่เข้าใจ ลูกยอมจะกระทบกระเทือน
เคราะห์ของพ่อยิ่งดีที่มาพบลูกเสียก่อนที่จะสายเกินไป ไม่มีใคร
ตอกนะที่จะหวังดีต่อลูก รักลูก เท้าพ่อแม่”

“ท้อยละคะคุณพ่อ ขอให้พบต้อยก่อนที่จะสายเกินไป”
พวงครามนึกถึงต้อยได้

“พ่อก็หวังเช่นนั้น พ่อจะต้องติดตามหาต้อยทุกหนทุกแห่ง
พ่อต้องตามคุ้มครองลูก ป้องกันลูกจนกว่าจะสุดกำลัง ต้อยของ
พ่อจะต้องกลับมา แค้นพระกัณโฑพ่อพอแล้ว พวงคราม ลูก
ไม่รู้ตอกว่า พ่อพ่อรู้ว่าลูกหนีออกจากบ้าน พ่อแม่เจ็บปวดในหัว
ใจเพียงใด”

พ่อพาพวงครามขึ้นรถแท็กซี่กลับบ้าน พ่อเข้าบ้านต้อยวิ่ง
ออกมารับ แกล้มเข้าหาพ่อ ร้องไห้โซออกมาเหมือนเด็กเล็กๆ
ส่วนพวงครามวิ่งเข้าหาแม่ แม่กอดพวงครามไว้ ลูบไล้เส้นผม
พวงครามเบาๆ

บัดนี้ ลูกๆ รู้แล้วว่าพ่อแม่รักเรา พวงครามได้ยื่นต้อย
บอกพ่อว่า

“ตัวยกคิดถึงบ้าน คิดถึงคุณพ่อ คิดถึงคุณแม่ ที่บ้านมี
เสียงคุณพ่อคุณแม่ทะเลาะกันอีกดีกว่าที่อื่น... ตัวยารู้แล้วว่า ไม่มี
ที่ไหนเหมือนบ้านของเราดอกครับ ตัวยบอกไม่ถูกว่า ตัวยว่าแม่
บ้านจะคับแคบเพียงมีแค่ซุกหัวนอน มีคุณพ่อคุณแม่ทะเลาะกัน
เฮ็ดฮ้าง มีความอดอยากหิวโหย ก็ยังดีกว่าที่อื่น ก็ยังมีความอบอุ่น
มีความสบายใจกว่าที่อื่น ตัวยว่า ตัวยคิดถึงบ้าน”

“คุณพระยังคุ้มครองเราลูกเอ๋ย... ยังไม่สายเกินไปสำหรับ
ทุกคนที่จะกลับตัว คนที่จะทำความดีนั้นยากกว่าทำชั่วแต่ยังไม่มี
ใครสายเกินไปสำหรับการกลับตัวกลับใจ ไม่มีที่ใดที่ลูกจะรักที่จะ
มีความสุขเหมือนที่บ้าน พร้อมพ่อ พร้อมแม่พร้อมพี่น้อง เรามี
ความสุขร่วมกัน มีความทุกข์ร่วมกัน... มีความต้องการเหมือน
กันคือต้องการเห็นอนาคตของลูกมีความเจริญรุ่งเรือง ลูกเป็นหัว
ใจของพ่อแม่ เป็นหัวใจของบ้าน... ขอให้เป็นพลเมืองดี ขอให้
เติบโตด้วยสุขภาพแข็งแรง... อย่าไปอีก... พ่อแม่รัก พ่อแม่
หวังดี พ่อแม่ห่วงใยยิ่งกว่าชีวิตของพ่อแม่เอง”

แม่ครางออกมาว่า “ต่อไปนี้พ่อแม่จะไม่ทะเลาะกัน
อีก พ่อสัญญาแล้วว่าจะไม่ดื่มเหล้าอีก แม่ก็สัญญาว่า
แม่จะไม่เล่นไพ่อีก เราจะช่วยกันทำมาหากิน เพื่อลูกเพื่อ

ความสุขของลูก แม่ขอสัญญาว่า แม่จะเป็นแม่ที่ดีของลูก
เรารักกันนะลูกนะ”

ด้อยและพวงครามยิ้มได้ทั้งน้ำตา เรากอดกัน “บ้าน
เคราะห์ดีที่ยังไม่สายเกินไป เราจะไม่ไปจากบ้านอีก” เรา
ต่างสัญญากัน “พ่อแม่รักเรา”

ให้ทุกบ่แก่ทำน ทกบ่ันนดงตัว

ยังมีแม่ชกนหน่ง
หม่นทำบุญทานการมกค
สั่งสอนให้ทำความดี
ใครมทุกชช่วยเหลอเจอจน
กนทงหลายนบถอแม่ช
แต่มีนกกเลงเหลาอยู่หน่งกน
เช้าวันหน่งเขาจึงแกงปลาไหล
เอาสลดโรยปนด้วยกคพาล
บังเอิญแม่ชฉฉนเพลแล้ว
หมายทำบุญวันพรุ่งม่งตงใจ
กรนรุ่งเช้าแม่ชรบตนนอน
เช้าวันนพระทำนมกจิจร
ทำนจึงเก็บแกงใส่ไว้ในตู้
หิวข้าวอ่อนระโหยโรยแรง
อร่อยรสชดแกงแห่งทุกหยด
ไม่ทันไรท้องไส้เหมือนจะบิน

ชาวช่งในด้านการกุศล
ดวงกมลแจ่มใสละไมละมุน
เมตตาศราณีเกอหนน
การณบ่ปลอบปลุกสนทุกช่ท้น
เชอพงทำคตต่างมีผล
ดวงกมลม่งร้ายหมายรุกราน
จะนำไปให้ช่ด้วยเหยมหาญ
ไปถึงวัดชำประมาณเลยเพลไป
ใจผ่องแผ้วรับชามแกงปลาไหล
แล้วแม่ชอวยชัยให้พร
อนแกกร้อนถววยพระไม่ผัดผอน
รับฉฉเข้าเสร็จก่อนได้รับแกง
ตกสายศิษย์คนหน่งจุ่มหน้าแห่ง
เห็นแกงของหลวงตาคว้ามกน
กินจนหมดหอยหิวสมถวิล
ท้องร่วงท้องรินจะสนใจ

ชมซานกลับบ้านมาหาพ่อ
 หมอลามเจ้าไปกินอะไร
 ครันหลวงตารู้ว่าลูกศิษย์บวช
 พ่อเด็กซักถามได้ความชัด
 จึงตำหนิบาปบุญคุณโทษแท้
 ทุกชั้นย่อมกลับคืนมา
 พ่อของเด็กก็คือนักเลงเหล่า
 ลูกของตนต้องทนทุกข์ทรมาน
 อ่านนิทานเรื่องนแล้วควรคิด
 รู้บาปบุญคุณโทษคืออะไร
 อย่าคิดทำให้ใครเขาเป็นทุกข์
 ในโลกนี้ย่อมมีเวรและกรรม
 เมตตากฎณาพาซึ่งสุข
 อย่าโลกหลงทะนงจิตคิดอาธรรม
 รู้ผิดชอบชั่วดีที่ผล
 เกษมสุขทุกข์ทุเรศกิเลสไกล

หมดแรงต้องหาหมอมารตรวจให้
 เด็กตอบกินแกงปลาไหลมาจากวัด
 รับมาช่วยดูแลแก้ไขข้อขัด
 ว่ากินแกงแม่ซึ่งจัดถวายมา
 หวังให้ทุกข์แก่ผู้อื่นนา
 ภาษิตว่าไว้นั้นแต่โบราณ
 มุ่งร้ายซึ่งเผาด้วยเหิมหาญ
 ตัวเองร้อนรำคาญเพราะห่วงไข
 ทำจิตให้สะอาดแจ่มใส
 หลีกให้ไกลชั่วช้าสสารยา
 จะไร้สุขยุ่งยากถลาถลาล้า
 ควรหมั่นทำความดีปรานีกัน
 ปลอดทุกข์ร่มเย็นสุขสันต์
 ยึดมั่นกุศลกรรมประจำใจ
 ดวงกลมสว่างกระจ่างใส
 ห่างเพทภัยซึ่งพิโรธโรจน์เอย.

กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ

กึ่งกรรมตอนหนึ่งของ เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี

สมปอง กงชัย

....เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่
ที่มีบทบาทสำคัญในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอม
เกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการ
ปราบฮ่อเพราะได้ปฏิบัติการกิจสำเร็จตามพระราชประสงค์
ทุกประการ และตลอดชีวิตราชการของท่านผู้นี้ต้องเสี่ยง
ต่อความตายและเสื่อมเสียชื่อเสียงหลายต่อหลายครั้ง ดัง
เสี้ยวหนึ่งของชีวิตท่านมาเสนอในเรื่องนี้....

ประวัติย่อ

เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี (เจิม แสง-ชูโต) เป็นบุตรของ
พระยาสุรศักดิ์มนตรี (แสง แสง-ชูโต) จางวางมหาดเล็กใน
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว กับคุณหญิงเจิม บุณนาค
ถือกำเนิดเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๓๙๔ มีพี่น้องร่วมบิดามารดา

เดียวกัน ๑๑ คน ถึงแก่กรรมเสียตั้งแต่เล็ก ๗ คน สำหรับตัว
เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีนั้น เมื่อเกิดมามีปานดำเป็นตำหนิที่หน้าอก
คุจรรอยเข็มด้วยเขม่าไฟ บิดามารดาและคณาญาติเห็นเป็นการประ
หลาด จึงให้นามว่า “เจิม” ตั้งแต่วันนั้นมา (เรื่องนี้เล่ากันว่าเป็น
การกลับชาติมาเกิดของพี่คนหนึ่งของเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี ซึ่ง
ได้ถึงแก่กรรมลงด้วยไข้ทรพิษ เมื่ออายุได้ ๓ ขวบเศษ และผู้เป็น
ยายชื่อเอี่ยมได้นำเอาเขม่าไฟป้ายลงที่อกศพก่อนเอาศพลงหีบ และ
อธิษฐานว่าหากหลานรักยายจริง ก็ขอให้กลับชาติมาเกิดเป็นหลาน
ยายอีกชาติหนึ่งเถิด เพราะฉะนั้นปานดำที่หน้าอกของเจ้าพระยา
สุรศักดิ์มนตรีจึงคาดกันว่าเป็นสัญลักษณ์ของหลานที่ตายไปกลับ
ชาติมาเกิด) พอเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีอายุได้ ๑๑ ปี แม่ก็ถึง
แก่กรรม แต่พ่อก็ไม่ได้มีภรรยาใหม่ คงครองหม้ายตลอดมา

เมื่อตอนเป็นเด็กเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีก็ได้ศึกษาเล่าเรียน
ชั้นต้นที่บ้านของสมเด็จพระยาบรมมหาพิชัยญาติ (ทัต บุนนาค)
ผู้เปรียบเสมือนทวดของท่าน ณ ที่นั้นเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีก็ได้
รับการฝึกอบรมให้ยึดหลักสำคัญ ๓ ประการ คือ ให้ความสำคัญ
สัตย์หนึ่ง ไม่ให้พูดปดหนึ่ง และให้เป็นผู้รักความเป็นธรรมอีกหนึ่ง
อันหลัก ๓ ประการนี้เองที่ช่วยให้เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีได้เป็น
ใหญ่ในวันข้างหน้า ต่อมาเมื่ออายุได้ ๑๔ ปี บิดาก็ได้นำไปฝากไว้

กับสมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาสุริยวงศ์ (ช่วง บุนนาค) เพื่อให้เรียนรู้ข้อราชการต่างๆและรับใช้สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาสุริยวงศ์ไปด้วย จนกระทั่งอายุได้ ๑๘ ปี บิดาเห็นว่าถึงเวลาอันควรที่มียะหมี่เรือนได้แล้ว จึงได้ให้วิชาหมงคลกับญาติห่างๆ ชื่อ “ซัด” แต่ด้วยเหตุที่ชตาไม่ตองกัน จึงได้เลิกร้างกันไปเมื่ออยู่กินฉันท์สามีภรรยามาได้ ๒ ปี จากนั้นเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรีก็เป็นหม้ายเรื่อยมา จนถึงปี พ.ศ. ๒๔๒๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก็ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ขอ ไร บุนนาค บุตรีเจ้าพระยาสุริยวงศ์ไวยวัฒน์ (วอน บุนนาค) ให้เป็นภรรยา อยู่กันมาได้ ๕ ปี ไร บุนนาคก็ถึงแก่กรรม จึงได้สู่ขอเลี่ยม บุนนาค น้องสาวคนเล็กของไรมาเป็นภรรยา และอยู่ครองรักกันมาจนกระทั่งได้เลื่อนยศขึ้นเป็น “ท่านผู้หญิง” ตามพระราชประเพณีในที่สุด

ชีวิตราชการของท่านผู้หญิงเต็มไปกับการเสี่ยงมาตลอด แต่ก็แคล้วคลาดภยันตรายมาทุกครั้ง พร้อมกันนั้นก็ได้เลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นทุกทีๆ จนกระทั่งเป็นถึงตำแหน่ง “จอมพล” ซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งสูงสุดของข้าราชการทหาร แต่เรื่องราวที่จะนำมาเสนอไว้นี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยที่ท่านดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าหมื่นไวยวรนาถ เพราะเป็นช่วงชีวิตที่ได้สร้างชื่อเสียงให้แก่ตัวเองและวงศ์ตระกูลไว้เป็นอันมาก

ข้อกล่าวหาเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าหมื่นไวยวรนาถ เกิดขึ้นเพราะความคิตรีเริ่มที่จะอบรมและสั่งสอนบุตรหลานของข้าราชการ ขุนนาง และทหาร ให้รู้และเข้าใจในเรื่องยุทธวิธี ซึ่งในการนี้เจ้าหมื่นไวยวรนาถได้รับสมัครเอานายทหารอาสา ๒ นายเข้าไว้เป็นครูฝึก คือ นายย.อี. เยริน (พระสารสาสน์พลขันธ์) กับนายโยเซฟฟารันโด โดยเฉพาะนายเยรินนั้นได้ทุ่มเทความรู้ความสามารถให้กับบรรดาศิษย์อย่างเต็มที่พร้อมด้วยอุปกรณ์การสอนอย่างดี ซึ่งนายเยรินบอกว่าควรจะให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยของจริง ดังนั้นครั้งหนึ่งในการเรียนวิชใช้ไคนาไมท์นั้น นายเยรินได้ขออนุญาตทำคินไคนาไมท์ขึ้นเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์การสอน เมื่อเจ้าหมื่นไวยวรนาถได้ทราบเรื่องก็นำความขึ้นกราบบังคมทูลเพื่อทรงทราบ และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้นายเยรินทำได้ตามความประสงค์ แต่ปรากฏว่าทำไม่สำเร็จ

ต่อมาชาวอิตาลี ๒ คนได้ลาพักผ่อน และได้เดินทางไปถึงคโปร์ พอถึงตอนขากลับนายย.อี. เยริน ได้นำเอาคินไคนาไมท์หนัก ๕๐ ปอนด์ติดตัวเข้ามาด้วย แต่ปรากฏว่าพนักงานศุลกากรได้ยึดเอาคินไคนาไมท์ไว้ ซึ่งเรื่องนี้เองที่ได้กลายเป็นชนวนต้น

เหตุแห่งความแตกร้าง และเป็นต้นเหตุให้เจ้าหมื่นไวยวรนาถถูกกล่าวหาว่าเป็น “กบฏ” เหตุที่เกิดขึ้นนั้นก็เพราะพระเจ้าน้องยาเธอ กรมหมื่นประจักษ์ศิลปาคม ได้ทรงก่อเรื่องขึ้น อันเนื่องมาจากการอิจจาริยา โดยทรงกล่าวหาว่าการที่เจ้าหมื่นไวยวรนาถนำดินไคนาไมท์เข้ามา ก็เพื่อคดกบฏต่อแผ่นดิน ซึ่งเรื่องนี้ได้ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์กันโดยทั่วไปทั้งในและนอกราชสำนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าน้องยาเธอ กรมหมื่นประจักษ์ศิลปาคม นั้น ได้ทรงรับสั่งเฉพาะพระพักตร์เจ้านายหลายพระองค์ว่า

“....อ้ายดินไคนาไมท์นี้ฤทธิ์มันร้ายกาจมากนัก การที่เจ้าหมื่นไวยวรนาถส่งเข้ามา ก็เพราะจะคิดเป็นกบฏอย่างเจ้าพระยากลาโหมสุริยวงศ์เท่านั้น....”

เมื่อทรงรับสั่งเช่นนี้ก็ทำให้บรรดาเจ้านายอื่นๆ ตกพระทัยไปตามๆ กัน พอดีพระเจ้าน้องยาเธอ กรมหมื่นพิชิตปรีชากร ได้ทรงห้ามไว้ และทรงคัดค้านว่าที่พูดเช่นนั้นทำให้เจ้าหมื่นไวยวรนาถมัวหมองได้ แต่กรมหมื่นประจักษ์ศิลปาคมหาได้ทรงสนพระทัยไม่ กลับรับสั่งให้รุนแรงยิ่งขึ้นไปอีกว่า “ถ้าหากพระนายไวยจะเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ก็เอาระเบิดมาวางไว้ใต้ประสาท ๕ ยอด ก็จะระเบิดตายกันหมดและเขาก็จะได้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน” เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ก็ทำให้พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหมื่นพิชิตปรีชากร กรมหมื่น

เทววงศ์โรปการ และกรมหมื่นภรเศรษฐ์ธำรงค์ศักดิ์ ได้เรียกตัวเจ้าหมื่นไวยวรณารตมาพบเพราะเป็นเพื่อนร่วมน้ำสาบานกัน และปรึกษาหารือกันว่าจะทำประการใด ก็ตกลงกันว่าให้นำเรื่องขึ้นกราบบังคมทูลทรงทราบเพื่อให้เจ้าคิดทราบ โดยมอบให้กรมหมื่นพิชิตปรีชากรเป็นผู้ร่างหนังสือขึ้นกราบบังคมทูล แล้วให้เจ้าหมื่นไวยวรณารตเป็นผู้ลงนาม

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทอดพระเนตรเรื่องราวในหนังสือกราบบังคมทูลตลอดแล้ว ก็ทรงกริ้วเป็นอันมาก จึงมีลายพระหัตถ์ตอบเรื่องราวของเจ้าหมื่นไวยวรณารตเป็นพระราชกระทั้มาว่า

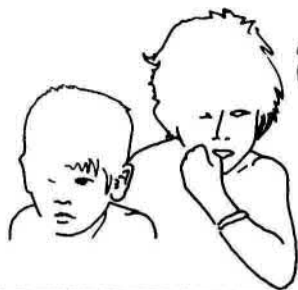
“....การที่พระนายไวยฯ พுகมานั้น ข้าก็มีความเชื่อเจ้าแล้ว เพราะรู้ว่าเจ้าเป็นคนพูดจริง ทั้งข้าก็ไม่เคยจับผิดอะไรเจ้าได้ แต่ข้าอยากรู้ว่าใครเป็นผู้มายุให้ว่าทำให้ร้ายกับความมาบอกให้เจ้าทราบ ขอให้เจ้าชี้ตัวคนมาบอกให้ข้าทราบด้วย..”

ครั้งเจ้าหมื่นไวยวรณารตได้รับลายพระหัตถ์ ก็นำไปถวายพระเจ้าน้องยาเธอทั้ง ๓ พระองค์ทรงทอดพระเนตร แล้วเจ้าหมื่นไวยวรณารตก็ทูลขึ้นว่า

“....เราเห็นแดงแดงอ้อเช่นนั้นแล้ว ยังกลับผิดไปได้ อย่าเช่นนั้นเลย เกล้ากระหม่อมจะรับผิดชอบเสียแต่ผู้เดียวเอง....”

แต่ปรากฏว่าพระเจ้านังยาเธอทั้ง ๓ พระองค์หายอมไม่ พร้อมกันนั้นแต่ละองค์พร้อมด้วยเจ้าหมื่นไวยวรนาถก็ได้ทูลเกล้าถวายหนังสือต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเล่าเรื่องที่เป็นจริงถวายให้ทอดพระเนตร ซึ่งทำให้พระองค์ทรงกริ้วพระเจ้านังยาเธอกรมหมื่นพิชิตปรีชากรเป็นอันมาก ว่าเป็นผู้แห่ให้แตกความสามัคคีจึงลงโทษด้วยการส่งกรมหมื่นพิชิตปรีชากรไปเป็นข้าหลวงต่างประเทศพระนครพระกรรณประจำอยู่ภาคพายัพ (เชียงใหม่) แทนเจ้าพระยารัตนาธิเบศร์ ซึ่งย้ายเข้ามารับราชการในหน้าที่สมุหกลาโหม

นี่เป็นเสี้ยวหนึ่งของชีวิตเจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี (เจิม แสง-ชูโต) เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าหมื่นไวยวรนาถในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่สามารถรอดพ้นจากข้อหาบฏมาได้ เพราะยึดความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ตั้ง อันเป็นคุณธรรมที่หาในโลก ซึ่งหาได้ไม่ยากนักสำหรับโลกในทุกวันนี้

สองพี่น้อง คนเก่ง

ทรงชัย เจตะบุตร

สมัยก่อนประมาณ ๔๐ ปีมาแล้ว คนไทยนิยมอ่านพงศาว-
ดารจีน และมีพงศาวดารจีนเล่มหนึ่งนำมาใช้เป็นหนังสือเรียนด้วย
คือ หนังสือเรื่องสามก๊ก เพราะหนังสือพงศาวดารจีน นอกจาก
อ่านสนุกเพลิดเพลิน ยังแฝงไว้ด้วยข้อคิดคติเตือนใจด้วย ต่อมา
ในยุคปัจจุบันคนไทยก็นิยมภาพยนตร์จีนเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ด้วย
ฝีมือและกำลังภายใน เป็นอย่างมาก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงคิดว่าถ้าจะ
นำเรื่องเกี่ยวกับพงศาวดารจีนที่เป็นคติเตือนใจมาเล่าสู่กันฟังใน
โอกาสนี้บ้าง ก็เหมาะแก่กาลสมัยดี

เรื่องที่จะนำมาเล่านี้ เป็นเรื่องของคนเก่ง ๒ คน ที่เป็น
พี่น้องกัน แต่เก่งคนละแบบพร้อมทั้งมีจริยวัตรต่างกันอย่าง

คนเก่งคนแรกชื่อ หลี่งวนป้า เป็นราชบุตรของกษัตริย์
ถึงไท้โจ้ว แห่งราชวงศ์ถัง

ประเทศจีนก่อนที่จะขึ้นราชวงศ์ซุ่ย บ้านเมืองเป็นกลียุค
หลี่งวนได้รวบรวมสมัครพรรคพวกสู้รบ ซึ่งความเป็นใหญ่ใน

แผ่นดิน บุตรของหลิวัน ๒ คน คือหลิสืบน์ และหลิวันบ่า เป็นกำลังสำคัญของหลิวัน ได้ช่วยกันปราบก๊กต่าง ๆ รวบรวม จนหลิวันได้เป็นกษัตริย์ต้นราชวงศ์ดังมีพระนามว่าพระเจ้าถังไท่โจว

หลิวันบ่า ได้ชื่อว่าเป็นนักรบหนุ่มที่กำลังฝีมือมาก ในการประลองฝีมือในวงยุทธจักรสมัยนั้นยกให้หลิวันบ่าเป็นเจ้ายุทธจักร ไม่มีใครกล้าต่อกรด้วย หลิวันบ่าได้ช่วยบิดาปราบปรามก๊กต่าง ๆ พ่ายแพ้เป็นจำนวนมาก แต่น่าเสียดายที่หลิวันบ่าต้องสิ้นชีวิตลงในขณะที่ยังมีอายุน้อย เพราะด้วยความมีนิสัยมุทะลุ อารมณ์ร้อน วู่วาม ทรนงในฝีมือตนเอง จึงจบชีวิตอย่างน่าเสียดาย คือจบชีวิตด้วยความโกรธ ที่มีพายุฝนในการเข้าสงคราม จึงเอาลูกตุ้มเหล็กอาวุธคู่มือขว้างท้องฟ้า เพราะความวิปริตของอากาศ รับอาวุธที่ตกลงมาไม่ทัน จึงถูกอาวุธของตนเองถึงแก่ความตาย

คนแก่อีกคนหนึ่ง คือหลิสืบน์ เป็นพี่ชายของหลิวันบ่า พுகถึงฝีมือในการรบพุ่งสู้หลิวันบ่าไม่ได้ ในการประลองฝีมือในวงยุทธจักรดังกล่าวข้างต้น หลิสืบน์ไม่ติดอับกับนักรบฝีมือยอดเยี่ยมห้าคน ที่มีหลิวันบ่าเป็นอันดับ ๑ สำหรับหลิสืบน์มีฝีมือพอตัวแต่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมีชั้นเชิงดี ไม่มุทะลุเหมือนหลิวันบ่า ได้ช่วยหลิวันบิดาปราบปรามก๊กต่าง ๆ จนรวบรวมได้เป็นกษัตริย์ราชวงศ์ถัง ดังกล่าวมาข้างต้น และหลิสืบน์ได้เป็น

กษัตริย์ต่อจากราชบิดา ทรงพระนามว่าพระเจ้าดังไทจงฮ่องเต้ มี
อาณาพมาก ปรานปรามชาติต่างๆ ไกลเคียง ขยายอาณาจักรจีน
ออกไปอย่างกว้างขวาง จนได้ชื่อว่าเป็นมหาราชของจีน

พระเจ้าดังไทจงมหาราช มีคุณธรรมที่สำคัญอยู่ ๔ ประ-
การคือ

๑. การค้นหาความจริง
๒. ความซื่อสัตย์
๓. การประหยัด
๔. การเคารพกฎหมาย

จากเรื่องของคนเก่ง ๒ คน ที่กล่าวมาแล้วนี้ จะเห็นได้ว่า
คนที่เก่งแต่กำลังฝีมืออย่างเดียว หากขาดการใช้สติปัญญา ย่อมไป
ไม่ได้ไกล ดังเช่นหลิ่ววนป้า ถ้าหลิ่ววนป้าไม่ตายอย่างเบาปัญญา
แล้ว หลิ่ววนป้าอาจจะได้เป็นกษัตริย์ต่อมาก็ได้ เพราะฝีมือเป็น
เลิศ ส่วนหลี่สีบั้นมีทั้งฝีมือและสติปัญญา ในที่สุดจึงได้เป็น
กษัตริย์ และเมื่อเป็นกษัตริย์แล้วก็มีคุณธรรมปกครองบ้านเมือง
ให้เป็นสุข มีความเจริญก้าวหน้าด้วย

ปัจจุบัน การเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ เน้นเรื่อง
ให้คิดเป็น ฉะนั้นเรื่องนี้อาจจะทำให้เราเกิดความคิดอะไรได้บ้าง
กรรมัง

มาทำสมาธิกันเถิด

เจษฎ์ ปรีชานันท์

การทำสมาธินี้ ได้แก่การรักษาใจให้มัน ไม่วอกแวก ไม่ให้ใจฟุ้งซ่านทำให้จิตใจสงบ เป็นโยคะ (วิทยาศาสตร์แขนงหนึ่ง) บุคคลจะนับถือศาสนาใดๆ ก็ตาม ปฏิบัติได้ทั้งนั้น ไม่ผิดหลักของศาสนานั้นๆ

ตามความเห็นของผมนั้น ศาสดาในศาสนาอื่น ๆ เช่น พระเยซูคริสต์ ศาสดาของศาสนาคริสต์ พระโมฮัมหมัด ศาสดาของศาสนาอิสลาม ก็คงจะเคยทำสมาธิมาก่อน เพราะปรากฏว่าการกระทำบางอย่างของพระองค์เมื่อเป็นศาสดาแล้วนั้น เป็นเรื่องของผู้ที่ได้สมาธิขั้นสูงมาแล้ว แต่ในศาสนานั้นๆ จะเรียกการทำสมาธิว่าอะไร ผมไม่ทราบ

ประโยชน์ของการทำสมาธินั้นมีมากมาย ขอกล่าวโดยย่อ ๆ ก็มี ๒ ประการ คือประโยชน์ในทางธรรม และประโยชน์ในทางโลก

ประโยชน์ในทางธรรมนั้น ได้แก่ไม่ทำให้พระศาสนาเสื่อม เพราะเหตุว่า การทำสมาธินั้นเป็นการศึกษาอันจำเป็นสำหรับภิกษุ หรือเท่ากับเป็นภาคบังคับในพระพุทธศาสนา คือการศึกษาในพระพุทธศาสนานั้นมี ๓ ประการที่เรียกว่า ไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา พระพุทธองค์ตรัสว่า เหตุที่จะทำให้พระพุทธศาสนาเสื่อมไปมี ๕ ประการ ข้อที่ ๕ กล่าวว่า พุทธบริษัทไม่สนใจในการทำสมาธิ ประโยชน์ในทางธรรมอีกประการหนึ่งได้แก่ ประโยชน์ส่วนตัวเฉพาะบุคคล ได้แก่ผู้ที่ปฏิบัติสมาธินั้น จะบรรลุธรรมที่ถูกต้องตามขั้นตอนที่ตนปฏิบัติได้เมื่อสิ้นชีพไปแล้ว ในเบื้องตันก็จะไปสู่สุคติ มีสวรรค์ เป็นต้น ในเบื้องปลายอาจบรรลุพระนิพพาน

ประโยชน์ในทางโลกนั้น เป็นจุดมุ่งที่ผมเขียนเรื่องนี้เพื่อชักชวนให้เด็ก ๆ ตลอดจนผู้ใหญ่มาทำสมาธิกัน

ประโยชน์ในทางโลกประการแรก คือทำให้จิตใจสงบ ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่เป็นโรคประสาท ไม่ต้องไปกินยาแก้โรคประสาท ไม่ต้องไปเข้าโรงพยาบาลประสาท (พระภิกษุบางรูปที่เป็นโรคประสาท

นั้น ปรากฏว่าไม่เคยได้ปฏิบัติสมาธิเลยและไม่เคยทราบว่าจะทำสมาธิ
นั้นได้อย่างไร)

ประโยชน์ในทางโลกประการที่สองนั้นก็คือ ทำให้เรียน
วิชาต่างๆ ได้เก่ง จำวิชาต่างๆ ได้แม่นยำ เข้าใจในวิชาต่างๆ
ได้ง่ายเข้า และอาจทำให้คิดอะไรต่างๆ ได้ทะลุปรุโปร่งทีเดียว

เหตุที่ผมจะทราบว่า การที่คนมีสมาธิทำให้เรียนวิชาต่างๆ
ได้เก่งเข้าใจวิชาต่างๆ ได้ง่ายขึ้น ก็คือ เมื่อราวสัก ๑๑-๑๓ ปีมา
แล้วตอนนั้นผมเป็นครูใหญ่โรงเรียน (ราษฎร์) สอนบวช ซึ่งตั้งอยู่
ที่ซอยราชครู ถนนพหลโยธิน วันหนึ่งมีชาวอังกฤษคนหนึ่งมาหา
แกล้งแนะนำตัวเองและว่า สำเร็จปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์จาก
มหาวิทยาลัยลอนดอนนับถือพระพุทธศาสนาแก่คุณถึงเรื่องพระพุทธ
ศาสนาว่า มีสิ่งที่เห็น ได้ชัดแจ้งอย่างหนึ่งคือการทำสมาธิ แก่กว่าเมื่อจิต
เป็นสมาธิแล้วสามารถต้านทานความหนาวได้ แม้จะมีเพียงจิวรทำ
ด้วยผ้าฝ้ายไม่หนานัก สามารถอยู่ท่ามกลางลมหนาวที่มีหิมะตกได้
แยกตัวอย่างพระธิเบตองค์หนึ่ง ชื่อมิลาเรเปการที่จิตเป็นสมาธิ
นั้นทำให้ เรียนอะไรต่างๆ ได้ง่ายเข้า เข้าใจเรื่องราวอะไรต่างๆ
ได้รวดเร็ว พิจารณาอะไรต่างๆ ได้ทะลุปรุโปร่ง จำอะไรต่างๆ ได้
แม่นยำ แก่กว่านักเรียนที่จิตเป็นสมาธิเมื่อฟังครูสอน ก็จะเข้าใจได้
รวดเร็วจดจำคำสอนได้อย่างดี เนื่องจากจิตไม่ออกแวก จิตเพ่งอยู่ใน

เรื่องที่ครูสอน จะอ่านตำราก็เข้าใจได้ง่ายได้เร็ว รู้จักจับความสำคัญของเรื่องราวต่าง ๆ จำได้แม่นอย่า

เมื่อปีที่แล้วมานี้ ผมไปที่หอสมุดแห่งชาติ ท้าวสุกรี คุยกับเจ้าหน้าที่หอสมุดคนหนึ่งท่านผู้นั้นเล่าถึงเปรียญ ๔ ประโยคท่านหนึ่งจากสำนักวัดนรินทรนาถสุนทริการาม ให้ผมฟังว่า เมื่อเปรียญท่านนั้นสึกออกมาแล้ว อาศัยอยู่กับเพื่อน ให้เพื่อนถามประโยคภาษาไทย ในพจนานุกรมไทย-อังกฤษ ฉบับพิศดาร (๒ เล่มใหญ่) ของสอ เสรษบุตร แล้วท่านผู้นั้นจะแปลเป็นภาษาอังกฤษ ถ้าผิดไปจากหนังสือแม้แต่คำเดียว จะให้ค่าละ ๑ บาท ปรากฏว่าเพื่อนเอาเงินจากท่านผู้นั้นไม่ได้

ผมสนใจในเปรียญ ๔ ประโยคผู้นี้มาก จึงไปหาพระพรหมมุนี (ส่นั่น) เจ้าอาวาสวัดนรินทร ท่านบอกว่า คน ๆ นี้พระมหารูปหนึ่งนำมาฝากให้บวชเป็นเณรท่านยังโกนหัวให้ ท่านว่า เวลาเรียนมันนั่งมองเพ่งมายังท่านที่กำลังสอนกำลังอธิบาย มันกลืนเอาที่ท่านสอนไปหมด ดูเหมือนจะได้ประโยค ๔ เมื่ออายุได้ ๒๒ ปี ท่านยังเล่าว่า เมื่อฉลอง ๒๕ พุทธศตวรรษ มีเทศน์เป็นภาษาอังกฤษที่ศาลาสันติธรรม เปรียญผู้นี้ยังเป็นภิกษุอยู่ ไปเทศน์เป็นภาษาอังกฤษผมเรียนถามท่านว่า ไปเรียนภาษาอังกฤษมาจากไหน

จึงเก่งเช่นนั้น ท่านบอกว่าเรียนมาจากมหาวิทยาลัยสงฆ์ที่มหาวิทยาลัย
มกุฏราชวิทยาลัย ปัจจุบันเป็นผู้พิพากษา นี่แหละคือประโยชน์
ในการทำสมาธิในทางโลก

ความจริงการทำสมาธินั้น ในทางพระพุทธศาสนาว่าทำได้
๔๐ ประการ คนที่ไม่นับถือพระพุทธศาสนาจะทำได้โดยไม่ขัด
ต่อศาสนาของตน ๓๐ ประการเศษ จะปฏิบัติประการใดที่ขึ้นนั้น
โบราณท่านยกไว้ให้อาจารย์ผู้สั่งสอนจะเห็นสมควร ว่าบุคคลนั้นจะ
เหมาะแก่สมาธิอย่างไร

ก่อนที่จะท่านจะทำสมาธินั้น ต้องละความกังวลใจต่าง ๆ ออก
ให้หมดอาบน้ำชำระกายให้สะอาด แล้วพึงไปอยู่ที่สงบแห่งใดแห่ง
หนึ่ง ในที่นั้นจะเนืองถึงวิธีทำสมาธิแบบหนึ่งในจำนวน ๔๐ เรียกว่า
อานาปานัสสติกัมมัฏฐาน พึงนั่งกับบัลลังก์ขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้า
ซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ตั้งกายให้ตรง ความจริงถ้านั่งขัดสมาธิไม่
ถนัด จะนั่งเก้าอี้ห้อยเท้าลงมาก็ได้ ข้อสำคัญตั้งแต่ศีรษะถึงก้น
ต้องตรง (ตั้งฉากกับพื้น) ดำรงสติไว้ให้มั่น “หลับตา อย่าหลับ
ให้แน่นนัก หลับตามสบาย เพื่อจะได้ไม่มองเห็นอะไร ที่จะทำ
ให้ใจวุ่นวาย” ไม่นึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต ไม่นึกถึงเรื่องราว
ต่าง ๆ ที่ยังไม่เกิดในอนาคต นึกถึงแต่ในปัจจุบัน คือคอยกำหนด
รู้ลมหายใจเข้า หายใจออก อย่าให้หลงลืม เมื่อหายใจเข้าก็พึง

รู้ว่าหายใจเข้าเมื่อหายใจออกก็พึงรู้ว่าหายใจออก เมื่อลมหายใจเข้าหรือหายใจออกยาวหรือสั้น ก็ให้กำหนดรู้ทุก ๆ ครั้ง อย่าลืมหลง

อนึ่ง ท่านสอนให้กำหนดคนับ คือ เมื่อลมหายใจเข้านับในใจว่า ๑ เมื่อลมหายใจออกนับว่า ๑, ลมหายใจเข้านับว่า ๒ ลมหายใจออกนับว่า ๒, ลมหายใจเข้านับว่า ๓ ลมหายใจออกนับว่า ๓, ลมหายใจเข้านับว่า ๔ ลมหายใจออกนับว่า ๔, ลมหายใจเข้านับว่า ๕ ลมหายใจออกนับว่า ๕ เมื่อนับถึง ๕-๕ แล้วก็เริ่มนับลมหายใจเข้า ๑ ลมหายใจออก ๑, ลมหายใจเข้า ๒ ลมหายใจออก ๒ เรื่อยไปจนถึงลมหายใจเข้า ๖ ลมหายใจออก ๖ แล้วก็เริ่มนับลมหายใจเข้า ๑ ลมหายใจออก ๑, ไปจนถึงลมหายใจเข้า ๗ ลมหายใจออก ๗ ทำต่อไปเช่นนี้จนถึงลมหายใจเข้า ๑๐ ลมหายใจออก ๑๐ นับครบ ๑ รอบ ก็เริ่มนับลมหายใจเข้า ๑ ลมหายใจออก ๑ จนถึงลมหายใจเข้า ๕ ลมหายใจออก ๕, นับขึ้นไปจนถึงลมหายใจเข้า ๑๐ ลมหายใจออก ๑๐ นับทวนไปมาอยู่เช่นนั้น เขียนย่อ ๆ ก็ว่า

๑-๑, ๒-๒, ๓-๓, ๔-๔, ๕-๕,

๑-๑, ๒-๒, ๓-๓, ๔-๔, ๕-๕, ๖-๖

๑-๑, ๒-๒, ๓-๓, ๔-๔, ๕-๕, ๖-๖, ๗-๗

๑-๑, ๒-๒, ๓-๓, ๔-๔, ๕-๕, ๖-๖, ๗-๗, ๘-๘,

๑-๑, ๒-๒, ๓-๓, ๔-๔, ๕-๕, ๖-๖, ๗-๗, ๘-๘, ๙-๙,

๑-๑, ๒-๒, ๓-๓, ๔-๔, ๕-๕, ๖-๖, ๗-๗, ๘-๘, ๙-๙,
๑๐-๑๐ แล้วนับ ๑-๑, ๒-๒, ๓-๓, ๔-๔, ๕-๕ ท่อไป
ใหม่อีก

เวลานับนั้นจะต้องกำหนดรู้ว่าลมหายใจเข้ากระทบจุม
และเข้าไปลึกเท่าไร กำหนดรู้ว่าลมหายใจออกกระทบจุม เช่น
เมื่อนับเข้า ๑ นั้น ต้องรู้ว่าลมกระทบจุม และลมเข้าไปกายลึก
เท่าไรเมื่อนับออก ๑ ต้องรู้ตลอดว่า ลมกระทบจุม จงพิจารณา
แต่ลมหายใจเข้า-ออกเท่านั้น อย่าคิดเรื่องอื่น ครั้งแรกๆ ปฏิบัติ
ให้ได้สัก ๑๐ นาที วันหลังๆ ค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละเล็กทีละน้อย จน
ให้ได้ครั้งละ ๑ ชั่วโมง (คนที่ฝึกฝนมากทำได้ชำนาญอาจนั่งได้
เฉยๆ ถึง ๗ วัน ๑๕ วัน) ทำได้ทุกๆ วันจิตใจของท่านจะสบาย
ไม่เป็นโรคประสาท ฟังคำสอนของครูจะเข้าใจได้ดีท่องจำอะไร
ก็จะจำได้สะดวกตาย

นี่เป็น ก.ข. ของการทำสมาธิที่ไม่ขัดกับบทยัญญัติของ
ศาสนาใดๆ

ขอความสำเร็จมีแก่เด็กไทยทั่วหน้ากัน

คดีใหม่

กว้างไกล

ศาลี สุขะปิตะ

“คุณพ่อคะ น้ำท่วมนี้เกิดจากอะไรกันแน่คะ” ลูกสาว
กล่าวถามคุณพ่อขึ้นมา

“กรุงเทพ ฯ จะมีฝนตกชุกในระหว่างเดือนกรกฎาคมถึง
เดือนตุลาคม เดือนกันยายนและตุลาคมเป็นเดือนที่มีปริมาณน้ำฝน
มากที่สุด ตามสถิติของกรมอุตุฯนิยมนิยามวิทยา เท่าที่พ่ออ่านและจำได้
ปกติว่า ตามปกติเดือนกันยายน มีน้ำฝนเฉลี่ยประมาณ ๒๔๕
มิลลิเมตร และมีวันฝนตกประมาณ ๒๑ วัน เดือนตุลาคม น้ำฝน
ประมาณ ๒๔๕ มิลลิเมตร วันฝนตกราว ๑๖ วัน ซึ่งเป็นปริมาณที่
ไม่น้อย เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องการระบายน้ำจึงเป็นเรื่องสำคัญ
ถ้าระบายน้ำไม่ทัน น้ำก็จะท่วมกันขึ้น และน้ำที่ท่วมกันนั้นมักจะ
เป็นน้ำฝนปนน้ำคร่ำที่ขังอยู่ตามท่อระบายน้ำ จึงจำเหม็นคูลัง ยิ่ง
ขังนานก็ยิ่งเน่ามาก” คุณพ่ออธิบาย

“ปริมาณน้ำฝน เขาวัดกันอย่างไรคะคุณพ่อ” ลูกสาวซัก

“ถ้าอย่างง่าย ๆ ก็เอาถังหรือภาชนะมาตั้งรับน้ำฝนในที่
โล่งแจ้ง น้ำฝนจะตกลงในถัง เอาไม้บรรทัดเหย่ลงไปวัดน้ำฝน
สูงจากก้นถังขึ้นมาเท่าใด เช่นน้ำฝนสูงจากก้นถัง ๒๐ มิลลิเมตร
ก็เรียกว่า ฝนตกมีปริมาณ ๒๐ มิลลิเมตร” พี่ชายคนโตช่วยคุณพ่อ
อธิบาย

“ถูกแล้วลูก เพราะฉะนั้นถ้าฝนตกในพื้นที่กว้าง จำนวน
น้ำถ้าคิดเป็นปริมาตร ก็จะได้จำนวนมาก เช่นถ้ากรมอุตุนิยมวิทยา ประกาศ
ว่า ฝนตกวัดได้ ๒๐ มิลลิเมตร ก็แสดงว่า ทุก ๆ พื้นที่ที่ฝนตกจะ
ได้รับน้ำฝนเฉลี่ยสูงถึง ๒๐ มิลลิเมตร ฉะนั้น ถ้าฝนตกในพื้นที่
๑,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๖๐% ของพื้นที่กรุงเทพฯ จะ
ได้น้ำคิดเป็นปริมาตรเท่าใด ใครคิดได้ก่อน พ่อให้ ๕ บาท” คุณ
พ่อถามเพื่อหัดให้ลูกคิด

“ยี่สิบล้านลูกบาศก์เมตรครับ คุณพ่อ”

คุณพ่อควักเงินห้าบาทให้ลูกคนโต พร้อมกับชมว่า คิด
เร็ว

“ฝนตกเพียงประเดี๋ยวเดียวก็ได้น้ำเป็นจำนวนล้าน ๆ ลูก
บาศก์เมตรแล้ว และเนื่องจากพื้นที่แต่ละแห่งสูงต่ำไม่เท่ากัน ลูก
ก็เรียนแล้วว่า น้ำต้องไหลหรือซึมจากที่สูงไปหาที่ต่ำ น้ำจึงไปขัง
เอ่ออยู่ในที่ ๆ ต่ำกว่า ถ้าระบายไม่ได้หรือระบายได้น้อย ก็จะขังอยู่

เป็นเวลานาน อย่างนี้เขาเรียกว่า น้ำขัง ถ้าปีไหนมีฝนชุกมาก เช่น
บางปี เดือนกันยายน ฝนตกในกรุงเทพ ฯ เฉลี่ย ๔๕๐ มิลลิเมตร
น้ำก็จะยังไปขังในที่ต่ำมาก

ยิ่งปีฝนตกชุกมากผลกระทบมา เนื่องจากร่องความกด
อากาศต่ำผ่านกรุงเทพ ฯ จึงเกิดฝนตกถี่ขึ้นและกระจายอยู่ทั่วไป
น้ำจึงขังมากและนานในที่ลุ่มต่ำหลาย ๆ แห่ง เช่นที่มหาวิทยาลัย
รามคำแหง และหมู่บ้านที่สร้างขึ้นใหม่ ๆ

“ถ้าอย่างนั้นน้ำก็คงต้องท่วมกรุงเทพ ฯ ทุกปีซิครับ แล้ว
เมื่อก่อน ๆ นั้น น้ำไม่เห็นค่อยท่วมเลย ลูกชายคนโตชักบึ้ง

“ถ้าไม่รีบแก้ไขก็คงเป็นเช่นนั้นทุกปีหรือบ่อย ๆ สมัยก่อน
นั้น “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลก่อน ๆ ท่านทรงพระ-
ปรีชาญาณเห็นการณ์ไกลในเรื่องเกี่ยวกับความยากลำบากในฤดูฝน
จึงทรงหาวิธีแก้ไขมิให้อาณาประชาราษฎร์ต้องเดือดร้อนลำบาก
โดยให้ขุดคลองให้มาก เพื่อระบายน้ำฝนที่ท่วมท้นให้ออกไปสู่
แม่น้ำและทะเลได้ทันทั่วทั้งที่ เช่นขุดคลองแสนแสบ คลองโอ่งอ่าง
คลองผดุงกรุงเกษม และคลองเล็กคลองน้อยต่อเชื่อมกับคลอง-
ใหญ่หรือแม่น้ำ จนกรุงเทพ ฯ ได้รับสมญาว่าเป็นเวนิสตะวันออก
เพราะมีคลองมากเหมือนเมืองเวนิสของอิตาลี มองดูสวยงามและ
ร่มเย็น ภาวบน้ำขังก็ไม่เกิด ไม่ต้องลุนน้ำเน่ากันอย่างสมัยนี้”

“สมัยแม่เป็นเด็ก ๆ แทบทุกถนนมีคลองหรือคู แม่กับเพื่อน ๆ ยังเข้าเรือพายเล่นไปตามคลองต่าง ๆ บางทีก็ว่ายน้ำในคลองกัน คลองไม่สกปรกเหมือนสมัยนี้” คุณแม่คุยบ้าง

“แล้วเดี๋ยวนี้ทำไมถึงไม่ค่อยมีคลองล่ะคะคุณแม่ ถ้ามีก็ตชิคะ เล็กจะได้พายเรือเล่นบ้าง สนุกดีออก แล้วคลองที่มีอยู่นี้ก็สกปรกจริงเลย”

“เขาถมเป็นถนนไปหมด ทางที่จะระบายน้ำจึงน้อยลงไ้เลา พอฝนตกหนัก ๆ น้ำก็เลยท่วม” คุณพ่อตอบแทนคุณแม่

“กรุงเทพฯ โตเร็วเกินไป พลเมืองเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจำนวนคนเกิดก็มาก แล้วยังมีผู้อยู่ในชนบทอพยพเข้ามาทำมาหากินในกรุงเทพฯ กันมากอีก และเนื่องจากเราไม่มีแผนในเรื่องที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสม จึงเห็นได้ว่า มีสลัมเกิดขึ้นมากมาย และเกิดปัญหาอื่นขึ้นอีกหลายอย่าง ปัญหาเรื่องการคมนาคม เมื่อมีคนมากขึ้นก็ต้องมียานพาหนะเพิ่มมากขึ้นตาม ก็ต้องมีถนนให้รถเล่นมากขึ้น เขาจึงถมคูคลองให้เป็นถนนหนทาง คู คลอง ที่จะช่วยระบายน้ำก็ขาดไป และเท่าที่มีเหลืออยู่ในปัจจุบันก็ตันเงิน ปัญหาเรื่องพลเมืองมากเกินไป ทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมาอีกมาก เช่น ปัญหาเรื่องมลภาวะ หรือสิ่งสกปรกที่เกิดอยู่ในอากาศ ในน้ำ และความสกปรกที่เกิดขึ้นทั่ว ๆ ไป

จึงเกิดน้ำท่วม ในบั้นมี
คเหนือถึงสองลูก ทั้งแต่ได้
สานและภาคเหนือ และ
หลท่วมลงมาเรื่อย ๆ ยิ่งทำ
ชีวิตผู้คน สัตว์เลี้ยงด้วย ส
ใจเลยคะว่า ทำไมทำลาย

ใจเลยล่ะว่า ทำไมทำลาย

ไม่ช่วยชับน้ำ เหมือน
หรือเปล้าละ เมื่อเอาน้ำรา
ใหม่ละ เพราะผมช่วยชั
แยกตัว และเมื่อน้ำมา
หรือยังหัวโล้น ราคาน้ำ

เบียดหน้า เบียดตัวเลย และผมยาวจะแห้งช้าด้วย ถ้าหัวล้าน
น้ำที่เบียดหัวจะแห้งเร็ว และขณะที่ผมเบียด น้ำที่ผมค่อยๆ ระบาย
จากผม หัวก็จะเย็นสบายใช้ไหมล่ะ ผมก็คล้ายๆ กันไม้นั่นเอง”
พี่ชายคนโตเปรียบเทียบให้น้องฟัง

“เข้าใจแล้วค่ะ เพราะฉะนั้น ป่าไม้นอกจากจะช่วยไม่ให้
น้ำท่วมแล้ว ยังช่วยทำให้อากาศชุ่มชื้นเย็นสบายอีกด้วย”

“ยังมากกว่านั้น ป่าไม้ยังช่วยกันไม่ให้น้ำระเหยจากพื้นดิน
มากเกินไป อย่างแถวอีสานขณะนี้บางแห่งน้ำระเหยจากพื้นดินมาก
จนดินแห้งแตกกระแหง ปลูกพืชอะไรก็ไม่ขึ้น คนเขาจึงทำนายกัน
ว่า ถ้ายังเป็นเช่นนี้ต่อไป อีสานจะกลายเป็นทะเลทรายยิ่งง่ะ”

“เมื่อฝนตกทางเหนือแล้วไม่มีป่าไม้ช่วยกันซับน้ำ น้ำก็จะ
ไหลบ่าลงมาภาคกลางจนถึงกรุงเทพ ฯ กรุงเทพ ฯ เลยเท่ากับซ้ำ
สอง โดนน้ำฝนตกขังเน่าเพราะระบายไม่ทันแล้วยังมาโดน น้ำป่า
ไหลจากเหนือลงมาอีก คราวนี้ในที่ต่ำหรือตามริมแม่น้ำลำคลอง
น้ำจะล้นฝั่งขึ้นมาท่วม สวนผักผลไม้แถวฝั่งธนจึงถูกน้ำท่วมเสียหาย

“แล้วน้ำหนุนล่ะคะ” ลูกสาวซักอีก คุณพ่อจึงรับต่อ

“กรุงเทพ ฯ สูงกว่าระดับน้ำทะเลเฉลี่ยประมาณ ๒ เมตร
ลูกก็เรียนแล้วใช่ไหมว่า ดวงจันทร์มีแรงดึงดูด ทำให้น้ำในทะเล
หรือมหาสมุทรหนุนสูงขึ้น เพราะฉะนั้น วันขึ้น ๑๕ ค่ำ หรือข้างขึ้น

จึกๆ น้ำทะเลจึงหนุนสูงขึ้น หรือเรียกว่าน้ำทะเลหนุนขึ้นมาปะทะกับ
น้ำที่บ่าลง จึงยิ่งช่วยหนุนให้น้ำที่บ่าอยู่แล้วยิ่งเอ่อท่วมมากขึ้นอีก

“น้ำท่วมนี้ทำความเสียหายมากใช่ไหมครับ คุณพ่อ เราจะ
แก้ไขกันอย่างไรครับ” กลางซักบ้าง

“ใช่ลูก เสียหายทางเศรษฐกิจ เช่นถนนหนทางที่ถูกน้ำท่วม
อยู่เป็นเวลานานจะอ่อนตัว ทำให้เกิดชำรุดเป็นหลุมเป็นบ่อ หรือ
พังไปเลย ต้องเสียเงินบูรณะซ่อมแซม บ้านเรือน ทรัพย์สิน
เสียหาย ยวดยานพาหนะ ชำรุดเสียหาย เปลืองค่าซ่อมสูง และจะ
เสียเร็วกว่ากำหนดหรือมีอายุการใช้น้อยกว่ากำหนด ข้าวพืชไร่นา
ต้นไม้ผลไม้มากมายหลายชนิดจะต้องเน่าตาย น้ำท่วมบ้นิ่งเสีย
หายนับเป็นพันๆ ล้าน ในก้นสาธารณะสุข โรคภัยจะทวีมากขึ้น
เห็นชัดๆ ก็คือทำเปื่อย เท้าเน่าหรือโรคผิวหนังที่เกิดจากเท้าแช่
น้ำสกปรก สุขภาพของประชาชนจะอ่อนแอ เพราะต้องหายใจ
กลิ่นน้ำเน่าและเท้าชื้นแฉะเป็นเวลานาน เชื้อโรคต่างๆ ก็แพร่
หลายโดยง่าย รวมทั้งการแพร่พันธุ์ของยุง”

“แล้วจะแก้ยังไงดีล่ะครับ คุณพ่อ” กลางซักต่อ
ยังได้คำตอบไม่หมด

“พ่อเองก็ไม่ใช่มือเชี่ยวชาญนะลูก เพียงแต่พ่อชอบติดตาม
อ่านข่าวสาร และบทความจากหนังสือต่างๆ พอจะรวบรวมได้ว่า

เราต้องร่วมมือกันหลายๆฝ่าย เช่น เร่งปลูกป่า ปลูกต้นไม้
ช่วยกันป้องกันการทำลายป่า พวกพ่อค้าหรือบุคคลที่ลักลอบตัดไม้
ทำลายป่า ก็ต้องเลิกต้องลดความเห็นแก่ตัวลง เพราะรายได้ของ
ตนเมื่อเทียบกับการสูญเสียของชาติบ้านเมืองนั้น ต่างกันไกลนัก
แล้วยังก่อความเดือดร้อนลำบากให้คนอื่น ซึ่งรวมทั้งลูกหลาน
เหลนของตนด้วย อย่างที่เห็นๆกันอยู่ ควรจะคิดกันให้ไกลๆ
พวกข้าราชการก็ต้องซื่อสัตย์สุจริต คิกอะไร ทำอะไรต้องเห็นแก่
ชาติบ้านเมือง และคิดให้ไกลๆด้วย มิฉะนั้นก็จะเดือดร้อนกันเห็น
ทันตา และลำบากไปถึงชั่วลูกชั่วหลาน เช่นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ ตำรวจ
ต้องคอยดูแลป้องกันการทำลายป่า ฝ่ายสร้างเขื่อน สร้างทำนบ
ก็ต้องวางแผนสร้างเขื่อน สร้างทำนบขึ้นป้องกัน เมื่อสร้างเขื่อน
แล้วก็ควรขุดคลองเพื่อระบายน้ำเข้าสู่ไร่นาให้ทั่วถึง เฉพาะที่
กรุงเทพฯก็ต้องมีคู คลอง ช่วยระบายน้ำให้มากขึ้น หรือมีท่อ
ระบายน้ำให้ใหญ่พอด้วย พวกชาวบ้านต้องช่วยดูแลไม่ให้ท่อ
อุดตัน ไม่ทิ้งของลงแม่น้ำลำคลอง และในระยะยาวต่อไปน่าจะต้อง
พัฒนาชนบท หรือเมืองอื่นๆให้เจริญทัดเทียมกรุงเทพฯ คือให้
ทั้งความสะดวกในเรื่องสาธารณูปโภค การประกอบอาชีพและความ
ปลอดภัย เพื่อระบายพลเมืองออกไปสู่ชนบท ต้องร่วมมือกัน
หลายฝ่าย ทั้งรัฐบาลและเอกชน ข้อสำคัญต้องทำด้วยความ

ปรารถนาดีต่อชาติบ้านเมือง ต้องช่วยกันคิดช่วยกันทำ คิดให้
ไกล ๆ และกว้างขวาง ไม่เพียงแต่แก้ปัญหาเฉพาะหน้าหรือคิด
เพียงในส่วนของตนหรืองานของตนเท่านั้น การคิดแคบอาจก่อให้เกิด
เกิดความวิบัติแก่ชาติบ้านเมืองในอนาคตได้”

“คุณพ่อกรุณายกตัวอย่างสิครับ ว่าการคิดแคบก่อความ
วิบัติอย่างไร” ลูกชายคนโตถามด้วยความสนใจ

“มีตัวอย่างมากมายในเมืองไทย แต่พ่อจะยกตัวอย่างบ้าน
เมืองอื่นดีกว่า จะได้ไม่กระทบกระเทือนใคร ลูกรู้จักเชื่อนอัสวัน
ไหมล่ะ” คุณพ่อถาม ลูกคนโตรีบตอบ

“รู้จักครับ เชื่อนที่ใหญ่ที่สุดในโลก สิ้นค่าใช้จ่ายมากที่สุด
ในโลก อยู่ที่ประเทศอียิปต์ สร้างในสมัยประธานาธิบดี นัสเซอร์
ด้วยความช่วยเหลือและทุนทรัพย์ของรัสเซีย และความเห็นชอบ
ของธนาคารโลก อเมริกาก็เห็นชอบและตกลงช่วยเหลือทางการเงินด้วย
ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท”

“ใช่” คุณพ่อรับ “ด้วยเหตุผลทางการเมือง ประโยชน์
ในด้านเศรษฐกิจ เชื่อนอัสวันได้ทำให้เนื้อที่มากกว่า ๑ ล้านไร่
พ้นจากการถูกน้ำท่วม มีคลองส่งน้ำที่ทำให้ที่ดินเหล่านั้นทำนาได้
ปีละ ๒ ครั้ง แต่เดี๋ยวนี้พบว่าปรากฏผลเสียหายมากมาย เชื่อน
กันน้ำโดยไม่มีคลองระบายน้ำไปทั่ว ได้ตักตะกอนของแม่น้ำ

ไนล์ ซึ่งประกอบไปด้วยวัตถุต่าง ๆ จากภูเขา ตะกอนจำนวนมากนี้เคยช่วยให้ดินได้รับปุ๋ยจากธรรมชาติอย่างอุดมสมบูรณ์ พื้นที่ทางเกษตรของอียิปต์เกือบทั้งหมดเคยได้รับการหล่อเลี้ยงจากตะกอนธรรมชาตินี้ ซึ่งไม่มีวิธีการใดที่มนุษย์จะทำให้มีคุณภาพดีทดแทนได้ เมื่อไม่มีตะกอนธรรมชาติ เนื้อที่ทางเกษตรของอียิปต์กว่า ๑๒ ล้านไร่ ก็จำต้องใส่ปุ๋ยเคมี คณะผู้เชี่ยวชาญทางดินของอียิปต์และธนาคารโลกได้คำนวณว่า จะต้องใช้เงินถึงปีละ ๒,๐๐๐ ล้านบาท เป็นค่าแร่ธาตุและปุ๋ยเทียมเพื่อชดเชยแร่ธาตุที่สูญเสียไปซึ่งเคยได้จากโคลนตมนี้ นอกจากนี้ น้ำที่ปราศจากโคลนตมของของแม่น้ำไนล์ ได้กัดเซาะตลิ่ง ทำให้รากฐานทำนบและสะพานทุกแห่งสั่นกร่อนอย่างรวดเร็ว ตลอดลำน้ำยาว ๖๐๐ ไมล์ การระเหยของน้ำจำนวนมากหามาเหนือเขื่อน ทำให้อียิปต์มีน้ำน้อยลงจนเกือบไม่พอใช้ การสูญเสียสัตว์น้ำ การพังเซาะของฝั่งทะเล ความเค็มของดินที่เพิ่มขึ้น การทวีของโรคที่เกิดจากการขาดน้ำเหล่านี้คิดเป็นมูลค่ามากมายอย่างประมาณไม่ได้ นี่เป็นตัวอย่างที่จะเตือนว่า การคิดทำอะไร ต้องคิดให้ไกลและกว้างขวางรอบด้าน”

“นั่นสิครับ ตอนนีเขาก็กำลังเถียงกันอยู่ว่าควรสร้างโรงงานผลิตโซดาแอชที่แหลมฉะบั้งหรือไม่” ลูกคนกลางต่อขึ้นมาหลังจากเงียบไปนาน

“พ่อก็หวังว่า ท่านผู้เกี่ยวข้องทั้งหลาย คงช่วยกันคิดให้ดี
คิดให้ไกลและกว้างขวาง และคงจะฟังผู้ชำนาญการสาขาต่าง ๆ
กันบ้าง”

“คุณพ่อนี้เก่งนะครับ ความรู้กว้างขวางดี ผมต้องอ่าน
หนังสือมาก ๆ เหมือนคุณพ่อบ้าง”

ทนายได้ไหมเอ๋ย ?

• สุระปะนิย์ นาครทรรพ

ทนายได้ไหมเอ๋ย
เด็กไทยต้องวง
สายเลื่อนเลื่อนสูง
ผืนผ้าแพรศรัทเท์

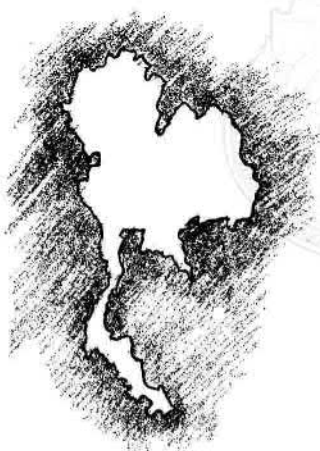
ยืนเจยมันคง
แหงนมองท้องแนว
จงจิตผ่องแผ้ว
ปงบอกเสรี

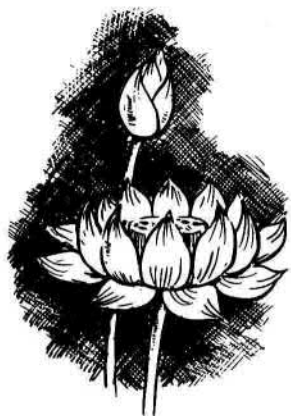
ทนายได้ไหมเอ๋ย
เด็กไทยวัยเยาว์
อ่านเสียงแจ้วเจื้อย
เสียงเพียงดนตรี

เปิดเผยคำเข้า
หยิบดูรู้ดี
ไม่เหน้อยไม่หนึ
มีผลสื่อสาร

ทนายได้ไหมเอ๋ย
รูปขวานอำไพ
ถึงจักแห้วเงว้า
สู้ศึกฮักหาญ

คุ้นเคยแต่ไร
ไทยตั้งถิ่นฐาน
ไทยเนาเนิ่นนาน
ปกป้องครองคง

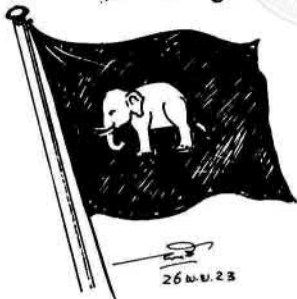
ทวยได้ไหมเอ๋ย
ส่งกลิ่นอบอวล
สัญลักษณ์เล่าค่า
สดชื่นชื่นขง

ชื่นเชยหอมหวล
คุณค่าสูงส่ง
บูชาพุทธองค์
ไม่รู้จิตจาง

ทวยได้ไหมเอ๋ย
จอมทัพไทยรัก
ขามสงบใช้งาน
รูปช่ออยู่กลาง

เสยงาสง่าศักดิ์
ขามศึกเคียงข้าง
กิจการกว้างขวาง
ผืนผ้าน่าชม

สอนน้องให้วาดรูป

อำไพ วิทยวิโรจน์

คุณหนูที่รัก ไกรมีน้องเล็ก ๆ บ้างขนาด ๒-๔ ขวบไงเล่า
กะ กำลังสนใจเลยเชียว ถ้วยชามคุณแม่แตกไปหลายใบแล้ว เอ!
เราจะช่วยอะไรคุณแม่ได้บ้างส่งสารคุณแม่ล่ะ เพราะคุณแม่สมัยนี้
จะต้องออกไปทำงานนอกบ้านเพื่อช่วยครอบครัวหาเงิน เย็นก็ต้อง
รีบกลับจากที่ทำงานมาทำงานที่บ้าน และไหนยังจะต้องดูแลน้อง
อีก คุณหนูเคยสังเกตหรือเปล่าว่าบางวันคุณแม่กลับจากที่ทำงาน
หอบข้าวของรุงรังไปหมด พอวางของได้ก็ต้องรีบไปหาน้ำมา
ดื่มอย่างกระหาย และจะต้องนั่งพักเพื่อให้หายเหนื่อยก่อนจึงจะ
พูดคุยได้ เป็นอันว่าคุณหนูก็คงจะเห็นแล้วว่า คุณแม่เหน็ดเหนื่อย
จากการทำงานทั้งนอกและในบ้านมาก เรารักคุณแม่กันทุกคน
เพราะคุณแม่ของเรามีเพียงคนเดียวเท่านั้นในโลกนี้ เราช่วยงาน
นอกบ้านของคุณแม่ไม่ได้แต่ภายในบ้าน-เราสามารถจะช่วยให้
ช่วยดูแลน้องเล็ก ๆ แทนคุณแม่ก็ได้ บางครั้งคุณพี่ ๆ อาจจะเบื่อ

ความสนใจของน้อง แต่ไม่เป็นไรเราต้องอดทน และพยายามแสวงหาวิธีการเลี้ยงน้องให้ดีที่สุด ในโอกาสวันเด็กปีนี้ ขอเชิญชวนคุณหนูผู้เป็นพี่ทั้งหลายมาช่วยกันสอนน้องให้วาดรูป การวาดรูปจะช่วยให้ความสนใจของน้องมีจุดหมายชัดเจนและมีประโยชน์สำหรับตนเองมากขึ้น ทั้งตัวของยังไม่แตกเสียหายอีกด้วย

คุณหนูเชื่อไหมว่า ธรรมชาติให้ความสามารถทางด้านศิลปะกับมนุษย์ทุกคนลองสังเกตดูซิคะ เด็ก ๆ พอเริ่มจับดินสอได้ก็จะขีดเขียนทันที นอกจากชอบเขียนแล้วยังชอบดูรูปอีกยิ่งรูปสี ๆ ค่ายแล้วยังชอบมาก เด็กจะดูแล้วดูอีกซ้ำ ๆ กันเกือบทุกวัน พอโตขึ้นอีกหน่อยอยู่ราว ๆ ชั้น ป. ๑-ป. ๒ ก็ยังรักศิลปะอยู่ พอมีเวลว่างก็มักจะนั่งเขียนรูปบางทีขณะที่เรียนวิชาอื่นอยู่ก็ยังแอบวาดรูปเสมอ หากวันไหนมีการเรียนวาดเขียนเด็ก ๆ ส่วนใหญ่จะตั้งใจและฝึกคึกมากกว่าเรียนวิชาอื่น ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะธรรมชาติของเด็กมีความรักและความสามารถในทางศิลปะนะซี ก็น่าแปลกนะพอโตขึ้นบางคนกลายเป็นเกลียดศิลปะไม่กล้าที่จะเขียนไม่ชอบที่จะดู น่าสงสัยว่าใครเป็นผู้ทำลายดอกไม้ในหัวใจเด็ก สิ่งแวดล้อมใช่ไหม ผู้เขียนมีความเห็นว่าใช่แล้ว เป็นเพราะสิ่งแวดล้อมนั่นเอง สิ่งแวดล้อมในลักษณะต่าง ๆ เป็นปัจจัยทำให้เกิดพฤติกรรม-และจิตใจคนเปลี่ยนไป เช่นบางทีน้องเล็กๆ ของเรา

หยิบสีกัดลงมือเขียนไม่เลือกที่ ฝาบ้านเลอะเทอะ เก้าอันสวย
งามที่เพิ่งซื้อใหม่เปราะเปื้อนไปหมด คุณพ่อคุณแม่ท่านก็ดูเอา
บางครั้งอาจจะโดนทำโทษโดยวิธีต่าง ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กน้อย
นั้นก็ค่อย ๆ สะสม ความเกลียด ความกลัวการวาดรูปขึ้นทีละ
เล็กเล็กละน้อยและในที่สุดก็จะไม่ยอมวาดรูปอีกเลยการติเตียน การ
เยาะเย้ยของผู้ใหญ่หรือพี่ ๆ ก็เช่นกัน เป็นส่วนทำให้เด็กไม่กล้าที่
จะเขียนภาพ ทั้งยังทำให้เด็กเกิดความไม่เชื่อมั่นในตนเอง และ
ไม่เห็นคุณค่าของศิลปะ ความคิดความรู้สึกตอนเยาว์วัยนี้จะสะสม
เพิ่มพูนขึ้น และปรากฏผลขึ้นในตอนที่โตเป็นผู้ใหญ่ เด็กนั้น
จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ยอมทำงานศิลปะ ไม่รู้จักอนุรักษ์รักษา
ศิลปะและอาจจะกล้าทำลายศิลปะในที่สุด เช่นพวกที่ลักลอบตัดเศียร
พระพุทธรูปเป็นต้น

คุณหนู ๆ ที่เป็นคุณพี่ทั้งหลายจงรีบมาช่วยกันรักษาศิลปะ
ที่มีอยู่ในตัวน้องของเราให้คงอยู่ และพัฒนาขึ้นกว่าเดิมกันเถอะ
วิธีส่งเสริมวิธีแรกได้ประโยชน์ในบ้านช่วยป้องกันมิให้ฝาบ้าน
สกปรกหรือเก้าอี้เปื้อนด้วย ขอให้คุณหนูหาไม้อัดไม้หนานัก
ขนาดกว้างยาวประมาณ ๖๐ x ๕๐ ซม. ซอเล็ก ๒-๓ แท่ง แปรงลบ
กระดาน ๑ อัน ถ้วยหรือชวดปากกว้าง ๑ ใบ กล้องกระดาษแข็ง
สูงประมาณ ๑ ฟุต จำนวน ๑ กล้อง วางกล้องกระดาษคว่ำไว้

ใกล้ๆ กระดานดำ แล้วเอาชอล์กใส่ด้วยทั้งไว้บนกล่องและวาง
แปรงลบกระดานไว้บนกล่องด้วย

ถ้าหากคุณหนูไม่สะดวกที่จะทำกระดานดำสำหรับเขียน
ภาพอย่างแบบแรกนี้ ก็อาจจะเลี่ยมมาทำอย่างแบบที่สองแทนก็ได้
ดังนี้ เตรียมกระดาษปรีฟจำนวนครึ่งโหล ราคาไม่เกิน ๘ บาท
นำกระดาษมาพับครึ่งและตัดครึ่งไปเรื่อย ๆ จะได้ ๘ แผ่นเล็ก นำ
กระดาษนี้มาหนีบรวมกันไว้ เตรียมดินสอคำชนิด 4 B และสี
เทียนชนิดที่มีเนื้อสีมาก สีชนิดนี้เวลาเขียนจะมีสีสดใสมากกว่าสีเทียน
ชนิดที่มีเทียนมากแต่สีเทียนชนิดแรกจะมีราคาแพงกว่าชนิดหลัง

ในเมื่อเราเตรียมที่เขียนให้น้องแล้วต่อไปก็จะเริ่มสอนน้อง
ให้วาดภาพคุณหนูที่เป็นพี่ ๆ ก่อนอื่นขอให้ทราบว่าการสอนน้อง
ให้เขียนภาพนั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่จะต้องรู้วิธี ขั้นแรกต้องคอย
เตือนและพูดจูงใจน้องให้เขียนภาพบนกระดานดำหรือกระดาษที่
เตรียมไว้ให้ การเขียนระยะแรกของน้องวัย ๒ ขวบกว่าของเรา
จะชอบลากเส้นจากซ้ายไปขวาจากขวาไปซ้าย จากข้างบนลงข้างล่าง
และจากข้างล่างขึ้นไปข้างบน ดูแล้วเป็นเส้นยาวขยุกขยิกไม่ทราบ
ว่าเป็นภาพอะไรแต่หน้าที่ผู้สอนก็ต้องให้การสนับสนุนน้องโดย
ต้องถามน้องว่า รูปอะไรที่น้องเขียน ลองบอกพี่ซิ น้องของ
คุณหนูจะเล่าได้เป็นเรื่องเป็นราวซึ่งเมื่อดูภาพแล้วก็มีให้เห็นเป็น

รูปร่างตามที่น้องบอก แต่พี่ก็ต้องฟังด้วยความตั้งใจ การพูดประกอบการเขียนของเด็กวัยนี้ ได้ประโยชน์ในแง่ฝึกการลากเส้น ฝึกพูดและฝึกสร้างจินตนาการเบื้องต้น ในเมื่อน้องได้รับการฝึก ขีดเขียนบ่อย ๆ ย่อมจะเขียนเป็นเร็วกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการฝึกฝน ไม่นานนักน้องก็จะเขียนภาพเป็น ขึ้นต่อไปเมื่อน้องอายุประมาณ ๓ ขวบน้องจะเริ่มรู้จักบังคับมือจากการเขียนเส้นยาวมาเป็นรูปวงรี วงกลมและจะเริ่มเขียนเป็นรูปสัตว์ รูปคนและรูปบ้านตามลำดับ การเขียนภาพ ระยะนี้อาจจะดูไม่เป็นรูปร่างชัดเจนนัก ต่อมาเมื่อ อายุประมาณ ๔ ขวบน้องจะเขียนภาพชัดเจนขึ้น แต่ก็ยังมีส่วนที่บกพร่องอยู่เช่น บางครั้งเขียนรูปคนแต่ลืมเขียนจมูกลืมเขียนปาก หน้าที่พี่จะต้องบอกให้น้องเขียนปากเขียนจมูกเสีย หรือบางครั้งน้องเขียนรูปคุณแม่แต่ลืมใส่ผมให้คุณแม่ พี่จะต้องแนะว่า คุณแม่เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ถ้าเป็นผู้หญิงก็ต้องมีผมยาว ไหนลองเติมผมให้คุณแม่ซิ ขึ้นต่อไปเป็นชั้นระบายสี สีที่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็กควรเป็นสีเทียน เพราะเนื้อสีมาก จับถนัด แท่งใหญ่ ระบายเติมเร็ว สีดินสอไม่เหมาะอย่างยิ่งเพราะสีจางไม่สดใส ได้ดินสอก็เล็ดกระบายเติมรูปซ้ำทำให้เด็กเบื่อ เด็กเล็กๆ มีความสนใจเพียงชั่วระยะสั้นๆ เท่านั้น ดังนั้นวิธีใดที่จะทำให้น้องเขียนรูปเสร็จเรียบร้อยโดยไม่ค้างไว้มักจะเป็นการดียิ่ง

น้องเล็ก ๆ ของเราชอบสีสด ๆ เช่น สีแดง สีเขียว สีเหลือง, สีส้ม น้องจะเลือกสีที่ชอบระบายลงในรูปโดยไม่คำนึงถึงการเหมือนจริง เช่น อาจนำเอาสีแดงมาระบายเป็นใบไม้เป็นต้น ดังนั้นพี่ควรจะเข้าใจน้องในเรื่องนี้ เมื่อน้องเขียนภาพเสร็จแล้วพื่อนำภาพนั้นมาติดกรอบกระดาษและนำไปติดฝาผนัง การทำเช่นนี้จะช่วยให้น้องภาคภูมิใจและมีกำลังใจที่จะวาดภาพอีกไม่หยุดยั้ง

ประโยชน์ของการเขียนภาพมีมากมายหลายประการดังนี้

๑. ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ ทำให้มีสุขภาพจิตดีขึ้น

๒. ช่วยฝึกให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีการสร้างจินตนาการเป็นการพัฒนาทางค่านิสัยปัญญา

๓. ช่วยฝึกให้เด็กเกิดความกล้าและเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๔. เป็นการช่วยให้เกิดพัฒนาการทางกาย ซึ่งจะทำให้เด็กมีร่างกายเจริญเติบโตและแข็งแรง

หวังว่าคุณหนูที่เป็นพี่ทั้งหลายคงเห็นด้วยกับพี่เขียน เริ่มทำประโยชน์เสียแต่วันนี้ อย่าปล่อยให้เวลาล่วงเลยโดยไร้ค่า การทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดนั้นเป็นการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ

วิทยาศาสตร์นำศึกษา

วิเชียร แสงโสภณ

วิทยาศาสตร์คือวิชาที่ว่าด้วยความจริงของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา ความจริงทางวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่น่าสนใจ และท้าทายให้เราอยากรู้อยากศึกษา ผู้ที่มีความอยากรู้อยากเห็นและพยายามหาคำตอบให้แก่ตัวเองในสิ่งที่ไม่ทราบ และไม่เข้าใจอยู่เสมอ จะมีความรู้สึกที่ว่าวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องสนุกและทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น

ทั้งนี้กล่าวแล้ว รอบ ๆ ตัวเรานี้ล้วนเป็นวิทยาศาสตร์ หากเราพยายามสนใจและทำความเข้าใจกับสิ่งที่อยู่ใกล้ ๆ ตัวเราแล้วค่อย ๆ ให้ความสนใจกับสิ่งที่อยู่ห่างออกไป ในไม่ช้าเราจะกลายเป็นผู้รู้มากเห็นมาก และเกิดความเคยชินที่จะไม่ยอมให้อะไรผ่านเราไปโดยที่ไม่ได้ศึกษาให้เข้าใจ เราจะเป็นผู้มีเหตุผลมากขึ้น ไม่หลงเชื่อสิ่งใก้ง่าย ๆ แต่ที่สำคัญก็คือ เราจะรักวิชาวิทยาศาสตร์ และให้ความสนใจตลอดไป ตรงกันข้ามมีเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่มีความรู้สึกที่ว่าวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่เข้าใจยากเพราะมีความลึกลับและสลับซับซ้อน

ซ้อน เมื่อได้ฟังหรือได้เห็นสิ่งที่เป็ผลหรือปรากฏการณ์ทางวิทยาศาสตร์ ก็จะปล่อยให้ผ่านเลยไปโดยมิได้สนใจหรือมีความซาบซึ้งในความน่ามหัศจรรย์ของมัน เมื่อเป็นเช่นนั้นนาน ๆ เข้าก็จะยิ่งทำให้ตนเองห่างไกลจากวิชาวิทยาศาสตร์มากขึ้น จนกระทั่งไม่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์ไปในที่สุด

เรื่องจริงซึ่งเป็นสิ่งไม่น่าเชื่อสำหรับเยาวชนกลุ่มที่ขาดความอยากรู้อยากเห็นนั้น มีตัวอย่างให้พบเห็นอยู่มากมาย เช่น นักเรียนชั้นประถมบางคนไม่มีความเข้าใจเลยว่า ๑ ฟุตยาวประมาณเท่าใด ทั้ง ๆ ที่ตัวเองได้ใช้ไม้บรรทัดที่โรงเรียนทุกวัน คิดต่อกันมาตั้งหลายปี หรือบางคนก็ไม่ทราบว่า เศษหนึ่งส่วนสองนั้น ที่แท้ก็คือครึ่งหนึ่งนั่นเอง อะไรทำนองนี้เป็นต้น

ในเดือนมกราคมของทุก ๆ ปี คือระยะนี้ เป็นระยะเวลาใกล้สอบนักเรียนต่างก็สนใจกับการดูหนังสือเป็นพิเศษ เพื่อเตรียมตัวสอบไล่กัน เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่า ยังมีเรื่องของวิทยาศาสตร์อีกไม่น้อย ที่ใกล้ชิดกับตัวเราเอง ที่เรายังไม่เคยคิดที่จะหาคำตอบเพื่อให้หมดข้อสงสัย ก็เอาแค่การดูหนังสือสอบของนักเรียนนี้แหละเป็นตัวอย่าง ดูที่หรือว่าเราเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง แล้วเราเข้าใจสิ่งนั้น ๆ หรือยัง เพื่อจะทดสอบดูว่านักเรียนเป็นอีกคนหนึ่งหรือเปล่า ที่ปล่อยให้สิ่งต่าง ๆ ผ่านไปเป็นส่วนมาก โดยมิได้สนใจที่

จะรู้หรือพยายามหาคำตอบให้กับตัวเองเลย เอาเป็นว่า เราเริ่มตั้งแต่จุดไฟหรือเปิดไฟดูหนังสือไปจนกระทั่งง่วงนอน และเข้านอนในที่สุกก็แล้วกัน

— เวลาอ่านหนังสือควรให้แสงสว่างมาจากทางซ้ายหรือขวา ?

นักวิทยาศาสตร์บอกว่า แสงสว่างจะมาจากทางไหนก็ได้ ขอแค่เพียงให้แสงนั้นแจ่มแจ้งสม่ำเสมอจนตลอดหน้าหนังสือ และอย่าให้มีแสงสะท้อนจากที่ใดก็ตาม

— เมื่ออ่านหนังสือมาก ๆ และอยู่ติดก้จะง่วงนอน อาการแสดงอย่างหนึ่งก็คือการหาวนอน

การหาวหมายถึงเราเหนื่อย ร่างกายที่เหนื่อยจะทำอะไรช้าลง ไม่สามารถกำจัดของเสียที่เกิดขึ้นในกล้ามเนื้อและส่วนอื่นๆ ของร่างกายได้ทัน ของเสียนี้คือ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (O_2) เมื่อเราหาวเราอ้าปากกว้าง สูดลมหายใจเข้าไปมาก แล้วปล่อยลมหายใจออกพาก๊าซ (O_2) ออกไป อาการเช่นนี้กระทำโดยอัตโนมัติ

— มีนักเรียนจำนวนไม่น้อย ใช้วิธีดื่มกาแฟ เพื่อให้สามารถอยู่ดูหนังสือได้ติดๆ โดยไม่ง่วงนอน

ความจริงแล้ว การดื่มกาแฟมากๆ ไม่ได้ช่วยให้หลับช้า แต่อย่างใด กลับจะเป็นโทษเสียอีก เพราะในกาแฟมีคาเฟอีน

อยู่ นักวิทยาศาสตร์ได้เคยทดลองให้นักศึกษาที่มึนเมาที่ผสมกาแฟอื่นเข้าไปถึง ๓ เท่าของปริมาณที่มีอยู่ในกาแฟ ปรากฏว่านักศึกษานอนหลับกันอย่างสบายในคืนนั้น นี่ก็หมายความว่า การหลับหรือไม่หลับเนื่องมาจากผลทางจิตใจมากกว่าจากผลของกาแฟอื่นในกาแฟอย่างไรก็ตาม มีบางคนที่ไม่แพ้กาแฟ เมื่อดื่มเข้าไปแล้วทำให้นอนไม่ใคร่หลับ

- นักเรียนบางคนใช้วิธีเปลี่ยนอิริยาบถบ่อยๆ ในการดูหนังสือ เพื่อแก้ไม่ไหว่ง่วงนอน เช่นนอนคุดนึ่ง นั่งดูทีวี นั่งหรือนอนกับพื้น เป็นต้น เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาจนขาเป็นเหน็บ

การนั่งพับขาไว้นานๆ เรามักจะเป็นเหน็บ เพราะทำให้โลหิตวิ่งไหลผ่านเส้นโลหิตไปไม่ถึงขาไม่สามารถวิ่งไปทำหน้าที่ได้รวดเร็วตามปกติ หน้าที่ของโลหิตอย่างหนึ่งคือการนำเอาของเสียและของที่ค้างคั่งอยู่ออกไปเสียจากร่างกาย เมื่อของเสียไม่สามารถจะถูกนำออกไปได้อย่างเคย มันก็จะมาขัดขวางการทำงานของเส้นประสาทเล็กๆ ซึ่งทำหน้าที่นำเอาข่าวจากเท้าของเราไปยังสมอง มันสมองจึงไม่สามารถจะบอกได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่เท้าของเรา และของเสียที่สะสมอยู่นั้น เป็นพิษแก่เส้นประสาทด้วย จึงทำให้เรารู้สึกคล้ายๆ กับมีเข็มแทงอยู่ที่เท้าของเราจำนวนมาก

- การดูหนังสือกลางคืน หลายคนต้องผจญกับศัตรูอย่างหนึ่ง คือ ยุง ทำให้ดูหนังสือไม่สะดวก เพราะต้องตบยุงและเกาแขนเกาขา

ไปพร้อม ๆ กัน

การที่ยุงกัดแล้วเราต้องเกา ก็เพราะมันคัน อาการคันคืออาการแพ้ต่อสิ่งที่ยุงได้ทิ้งไว้ใต้ผิวหนังของเรา เวลาที่ยุงกัดมันเอาปากแหลม ๆ แทงลงไปแล้วคันหลอตปากกลง ๆ ลงไป चुคเลือก มัน चुคเลือกได้ง่ายๆ เพราะเลือกไม่แข็งตัวเหมือนอย่างที่มีมันแข็งตัว หลังจากที่เราเอาเข็มแทงตัวเอง ที่เป็นเช่นนั้น เพราะของเหลวในปากของมันเองเป็นตัวการทำให้เลือกไม่แข็งตัว คนส่วนมากแพ้ของเหลวที่มัน ทิ้งไว้ที่ของเหลวเข้าไปอยู่ใต้ผิวหนังเพียงเล็กน้อย ผิวหนังจะบวมขึ้นและเริ่มคัน

— การหักโหมดูหนังสื่อก่อนนอนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เพราะทำให้ร่างกายและสมองอ่อนเพลียเกินไป คิดอะไรไม่ค่อยออก บางทีทำให้จำอะไรต่อมิอะไรสับสนไปหมด ยิ่งต้องนอนมาก ๆ ด้วยแล้วยังทำให้อ่อนเพลียมากขึ้น ดังนั้น เพื่อให้ร่างกายอยู่ในสภาพสมบูรณ์ สมองแจ่มใส เข้าสนามสอบได้อย่างมั่นใจ ควรแบ่งเวลาให้ถูกต้อง โดยให้มีเวลาได้หลับนอนพักผ่อนอย่างเพียงพอ

การนอนนั้นควรจะนอนท่าไหน นอนตะแคงข้างขวาหรือข้างซ้าย จึงจะถูกสุขลักษณะหลายคนเชื่อว่าการนอนตะแคงข้างที่หัวใจอยู่ คือนอนตะแคงทางซ้าย เป็นการนอนทับหัวใจ จะทำให้หัวใจอ่อนเปลี้ยลงไป นักวิทยาศาสตร์บอกว่า ความเชื่อเช่นนั้น

เป็นเรื่องเหลวไหล เพราะที่จริงแล้วหัวใจก็หาได้อยู่ทางซ้ายทีเดียว
ไม่ แต่อยู่ใกล้เข้าไปทางศูนย์กลางของร่างกาย การนอนตะแคง
ขวาหรือซ้ายไม่เกิดผลอะไรกับหัวใจ ดังนั้น ถ้าใครนอนสบายทาง
ข้างไหนก็จงตะแคงตามสบายไปทางนั้น ไม่ต้องไปนึกกังวลอะไร
ขอเพียงให้เป็นข้างที่จะทำให้หลับได้เร็วและหลับได้สบายก็แล้วกัน
— บางคนหลับง่าย พอล้มตัวลงนอนก็หลับทันที แถมยังกรน
เสียอีก

ทำไมคนจึงกรน ? อาการกรนของคนเกิดจากการกระพือ
ของอวัยวะที่ปากและในลำคอ เนื่องจากการหายใจธรรมดาใน
ขณะที่เรานอนหลับปากและลำคอของเราจะพักผ่อน และเรามักจะ
หายใจลึก ๆ ทำให้เกิดการกระพือในลำคอเป็นเสียงกรนอีกประการ
หนึ่ง เมื่อปากของเราพักผ่อนขณะหลับ ปากจะไม่เม้มสนิท เปิด
โอกาสให้ลมหายใจผ่านเข้าออกทางปากได้ด้วย ทำให้ฟันนุ่ม ๆ ที่
ส่วนหลังและส่วนบนของปากเคลื่อนไปข้างหน้าและข้างหลัง เกิด
เสียงดังเป็นเสียงกรนได้อีกเสียงหนึ่ง ถ้าเรานอนหงาย การเคลื่อน
ที่ของปากและการกระพือในลำคอจะเพิ่มขึ้น แต่ถ้านอนตะแคงมัน
มักจะหยุด

สุริยา ๒๕

เรื่องอุไร กุศลาสัย

หลายร้อยปีมาแล้ว ในประเทศญี่ปุ่น มีเด็กชาวประมงคนหนึ่ง ชื่อว่า อุระชิมา ทาโร นอกจากจะมีความสามารถในอาชีพจับปลาแล้ว อุระชิมา ทาโร ยังเป็นเด็กหนุ่มที่มีนิสัยดี และมีความเมตตาปรานีต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์อีกด้วย วันใดที่เขาเกิดมีโชคดี จับปลาได้มากกว่าเพื่อนๆ วันนั้น อุระชิมา ทาโร ก็จะต้องแบ่งปลาที่จับมาได้ให้แก่เพื่อนๆ ที่จับปลาไม่ได้ หรือได้น้อยกว่าตน อุระชิมา ทาโร มีนิสัยรักสัตว์และรักธรรมชาติ เขาไม่เคยบอกร้ายใคร และทั้งไม่ต้องการเห็นใครทำอันตรายแก่สัตว์ใดๆ ด้วย แม้กระทั่งนกสัทตัวเดียว

วันหนึ่ง ขณะที่เดินทางกลับบ้านหลังจากจับปลาเสร็จเรียบร้อยแล้ว อุระชิมา ทาโร ได้เห็นเด็กกลุ่มหนึ่ง ยืนเล่นกันอยู่ริมทางที่เขาจะต้องเดินผ่านไป ด้วยความสงสัย อุระชิมา ทาโร จึงเดินเข้าไปใกล้ๆ เด็กกลุ่มนั้น ก็ปรากฏว่าเด็กเหล่านั้น กำลังเอาไม้แหลมแทงตัวใหญ่ตัวหนึ่งเล่นอยู่ด้วยความสนุกสนาน หนึ่งใน

จำนวนเด็กเหล่านั้น เอาไม้แห่เข้าไปในกระตุงของเต่าตรงที่หัว
ของมันหดเข้าไป โดยหมายมันจะให้มันเจ็บแล้วจะได้ยืตหัวออก
มา ข้างอีกคนหนึ่งก็เอาไม้มาคั้นเข้าไปใต้กระตุงของมัน ส่วน
อีก ๒-๓ คน ที่ยืนอยู่รอบๆ ก็ใช้อันกรวดก้อนหินใหญ่ๆ ขว้าง
ปาไปยังกระตุงแข็งๆ ของเต่าตัวนั้น แล้วทั้งหมดก็ส่งเสียงหัว
เราะเฮฮากันเป็นที่สนุกสนาน

ภาพที่ได้เห็น ทำให้อุระชิมา ตาโร โกรธมาก เขาเดิน
เข้าไปใกล้เด็กเหล่านั้นแล้วพูดขึ้นว่า

“คนใจร้าย! ทำไมถึงได้ทำทารุณาต่อสัตว์อย่างนี้? อย่าไป
ขว้างปามันนะ เอาไม้ไปกระทุ้งกระตุงมันก็ได้ ปล่อยให้มันลง
ทะเลไปเสียเถอะเพื่อน ไม่อย่างนั้น มันคงต้องตายแน่”

“ไม่ใช่กงการอะไรของแกนี่นา! อย่ามาขัดความสนุกของ
พวกเราเลย ออกไปเสียจากที่นี่เถิด” เด็กคนหนึ่งตอบ

“งั้น ขอเราทำได้ไหมละ เต่าตัวนี้นะ?” อุระชิมา ถาม
เด็กๆ เหล่านั้นกียันยันเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่ได้

“เฮ้อ! ขอเฉยๆ ก็ไม่ให้! ขอให้ปล่อยลงทะเลไปตามเดิม
ก็ไม่ให้อีก! งั้นก็...ขอซื้อมันเสียเลย จะได้ไหมละ?” อุระชิมา

ทาโร ถามอีก

“มีเงินเท่าไรเชียว ? จะให้เป็นค่าซื้อเท่าตัวนั้นนะ ?”

“ก็ให้เท่าที่มีอยู่ในกระเป๋านี้แหละ” ว่าแล้ว อูระชิมา
ทาโรก็ควักเงิน ๒-๓ เหรียญเท่าที่มีอยู่ในกระเป๋าดึงออกมาให้เด็ก
เหล่านั้น ว่าที่จริงเงิน ๒-๓ เหรียญนั้น ก็เป็นเงินเท่าที่ อูระชิมา
หาได้ในวันนั้นเท่านั้นเอง แล้วก็. . . .ไม่มีอีกแล้ว. . . !

พอเห็นเงิน. . . .เด็กเหล่านั้นก็ดีใจ วิ่งกรูกันเข้าไปตะ-
กรุบเงินจากมือของ อูระชิมา ทาโร แล้วก็วิ่งผ่านเลยไป ทั้งให้
อูระชิมาอยู่กับเท่าตนๆตามลำพัง

แท้ที่จริง เงินที่อูระชิมา ทาโร ใช้แลกเปลี่ยนเป็นค่าตัว
เท่านั้น เป็นเงินที่เด็กหนุ่มได้มาจากการขายปลาที่จับได้ในวันนั้น
นั่นเอง ทั้งๆ ที่กลัวว่าพ่อแม่จะดุๆ เพราะไม่ได้พกเงินกลับไป
ให้ แต่. . . ด้วยความสงสารเท่าเป็นกำลัง อูระชิมา ทาโร จึงยื่น
ก็ควักเงินทั้งหมดออกมาให้ถึงได้กล่าวแล้ว

เมื่อเด็กกลุ่มนั้นวิ่งไปกันหมดแล้ว อูระชิมา ทาโร ก็เข้าไป
อุ้มเท่ามาประคองไว้ แล้วพาเดินไปปล่อยลงทะเลไป ส่วนตัว
เองก็เดินกลับกระท่อมที่อยู่

พอถึงบ้าน อูระชิมา ทาโร ก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พ่อฟัง พ่อไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งที่ลูกชายเอาเงินไปใช้จนหมดก เพื่อแลก กับชีวิตของเต่าตัวนั้นเพียงตัวเดียว!

วันรุ่งขึ้น อูระชิมา ทาโร ลงเรือไปหาปลาแต่เช้าตรู่ตาม เคย เข้าน้ำอากาศปลอดโปร่งดีจริงๆ และเด็กหนุ่มก็ตั้งใจว่า วันนั้น จะจับปลาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ทั้งนี้เพื่อเอาใจพ่อประการ หนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็เพื่อชดเชยเงินที่ต้องเสียไปเมื่อวันวาน

ขณะที่เรือใช้ใบแล่นไปในท้องทะเล และง่วนอยู่กับการ จับปลานั้น อูระชิมา ทาโร ก็พลันได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง เรียก ชื่อตนอยู่ข้างๆ เรือ!

พอชะโงกหน้ามองลงไปในน้ำที่แถมเรือ อรุระชิมา ทาโร ก็รู้สึกประหลาดใจที่ได้เห็นเต่าตัวที่เขาได้ช่วยชีวิตไว้เมื่อวาน กำลัง พยายามที่ข้างๆ แคมเรือ เข้ามาใกล้ตัวเขา เต่าตนุตัวนั้นว่ายน้ำ มาเพื่อกล่าวคำขอขอบใจอรุระชิมา ที่ได้ช่วยชีวิตของตนไว้!!

ครั้นแล้ว เพื่อเป็นการตอบแทน เขาก็ชวนให้อรุระชิมา ทาโร ลงจากเรือมาขึ้นหลังตนแล้วเขาก็พาอรุระชิมา ทาโร ลงไป ยังกันทะเล อันเป็นที่อยู่ของพญามังกร ผู้เป็นเจ้าของสรรพสัตว์ ในท้องทะเล

แท้ที่จริง เต่าตัวนั้นก็คือธิดาสาวผู้เลอโฉมของพญามังกร นั้นเอง วันที่เกิดเรื่องทั้งได้พรรณามาแล้วนั้น เป็นวันที่เธอ แปลงร่างเป็นเต่าขึ้นมาเยี่ยมเยือนประชาชนในประเทศญี่ปุ่น

พญามังกรกล่าวคำขอบอกขอบใจอรุระชิมา ทาโร ที่ได้ ช่วยชีวิตธิดาสาวของตนไว้ พร้อมกันนั้น ก็ได้ต้อนรับเลี้ยงดู อรุระชิมา ทาโร เป็นอย่างดียิ่ง พญามังกรกล่าวอนุญาตชายหนุ่ม ว่า เขาจะพักอยู่ในถ้ำท้องทะเลลึกนี้นานเท่าใดก็ได้

ตั้งแต่นั้นมา ก็แทบจะกล่าวได้ว่า แม้นบกในโลกมนุษย์ นี้ อรุระชิมา ทาโร ก็ไม่สามารถหาความสุขสบายเช่นในถ้ำทิพย์ได้ ท้องทะเลนั้นได้

อยู่มาวันหนึ่ง พญามังกรเอ่ยปากถามอุระชิมา ทาโร ขึ้นว่า
“นี่นะ พ่อหนุ่ม ปีนอายุเธอได้เท่าไรแล้ว?”

“เมื่อปีเกิดครั้งแรก ข้าพเจ้าอายุได้ ๑๗ ปี” อุระชิมา

ทาโร ตอบ

“ถ้าเช่นนั้น ขณะนี้ เธออยากจะมีอายุสักเท่าไรเล่า?”

พญามังกรถาม และอุระชิมา ทาโร ก็ตอบว่า

“ข้าแต่ท่าน! สัก ๒๑ ปี คงจะดี”

“เฮอะ! เป็นอันว่าเธอมีอายุ ๒๑ ปี ตั้งแต่นั้นเป็นต้น
ไป และตราบไคที่เธออยู่กับเราในถ้ำทิพย์แห่งนี้ เธอจะไม่มีวัน
แก่ไปกว่านี้อีกเลย” พญามังกรกล่าวกับอุระชิมา

นับแต่กาลนั้นมา อุระชิมา ทาโร ก็ได้รับความสุขกาย
สบายใจอยู่ในพระราชวังของพญามังกร กาลเวลาผ่านไปประ-

คุจุมิบก ครั้นแล้ว ชายหนุ่มกับธิดาพญามังกรก็เกิดความรักและความเห็นใจซึ่งกันและกันขึ้น และได้แต่งงานกันในที่สุด

เป็นอันว่า อูระชิมา ทาโร อยู่ในพิภพใต้ท้องทะเลเป็นเวลานานด้วยความผาสุกยิ่ง. . . นานจนกระทั่งเขาหลง ลืมพ่อลืมแม่ และลืมหมู่บ้านประมงของเขาในประเทศญี่ปุ่นเสียเกือบสิ้นเชิง

อยู่มาวันหนึ่ง เขาเกิดคิดถึงบิดามารดา ญาติพี่น้อง และบ้านเกิดเมืองนอนในโลกมนุษย์ขึ้นมาได้ จึงระบายความในใจให้เจ้าหญิงผู้ภรรยาฟัง พร้อมกับขออนุญาตกลับไปเยี่ยมบ้านสัก ๑ วัน แล้วจะรีบกลับมา

พอได้ยินสามีพูดว่าจะกลับไปเยี่ยมบ้าน ธิดาพญามังกรก็ร้องไห้คร่ำครวญขึ้นทันที อูระชิมา ทาโร ต้องใช้เวลาปลอบโยนอยู่พักใหญ่ ภรรยาจึงอนุญาตให้เขากลับไปเยี่ยมบ้านในโลกมนุษย์ได้

ก่อนที่จะออกเดินทาง ธิดาพญามังกรได้ยื่นห่อสิ่งของให้เขาห่อหนึ่ง พลางพูดว่า “พี่ไปแล้วขอให้พี่รีบกลับมา น้องไม่มีอะไรจะให้พี่ นอกเสียจากหีบทองซึ่งอยู่ในห่อนี้ น้องขอมอบไว้กับพี่ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้พี่รีบกลับมาหาน้องโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ และไม่ว่าพี่จะอยู่หรือไป ณ ที่ใดขอพี่จงอย่าได้ทิ้ง

หีบทองใบนี้เสียเป็นอันขาด เป็นหีบทองเล็กๆ ผูกไว้ด้วยด้ายเงิน ข้างในมีสิ่งของที่มีค่าที่สุด แท่น้องขอเตือนพี่อย่างหนึ่ง ก็คือว่า พี่ต้องไม่เปิดหีบทองใบนี้เป็นอันขาด ไม่ว่าจะเป็นในกรณีใดๆ”

อุระชิมา ทาโร รับปากกับภรรยาว่าจะปฏิบัติตามทุกประการ ครั้นแล้วเขาก็ขึ้นขี่หลังเต่าตัวหนึ่ง ที่คอยทำอยู่เพื่อพาเขา ขึ้นมาสู่มนุษยโลก

เมื่อขึ้นมาถึงหาดทรายชายทะเลใกล้ๆ บ้าน อุระชิมา ทาโร ก็ได้สังเกตว่าทุกสิ่งทุกอย่างตลอดจนที่ทางแถบนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง กระทั่งม่น้อยอันเคยเป็นที่อยู่ของพ่อ และเป็นที่เกิดของเขานั้น ไม่มีให้เห็นแล้ว แต่กลับมีภูผาสน์หลังมเหิมา กังตระหง่านอยู่แทนที่

ขณะที่เดินตรงไปยังภูผาสน์หลังนั้น เพื่อจะไปส่งเสียง เรียกให้คนมาเบีคประตุ อุระชิมา ทาโร ก็ครุ่นนึกอยู่ในใจว่า “เฮ้อ! เราจากไปเสียนาน พ่อของเราคงจะร่ำรวยขึ้นกว่าเก่ามาก จึงสามารถสร้างภูผาสน์หลังใหญ่เช่นนี้ได้!”

แต่... คนที่ออกมาเบีคประตุภูผาสน์หลังนั้น หาใช่ บิดาของอุระชิมา ทาโรไม่ หากเป็นใครก็ไม่ทราบ ซึ่งอุระชิมา ทาโร เอง ก็ไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อนเลย!

“ขอประทานโทษเถิดครับ! ผมคิดว่าเป็นบ้านของพ่อผม

ท่านพอจะกรุณาบอกผมได้ไหมครับว่า พ่อผมย้ายไปอยู่ที่ไหน?”
อุระชิมา ทาโร ถามขึ้น

“เธอเป็นใครเล่า? พ่อหนุ่ม” ชายผู้มาเปิดประตูถาม

“ผมชื่ออุระชิมา นามสกุล ตาโร ครับ”

“อุระชิมา ทาโร!” ชายผู้นั้นอุทานขึ้นด้วยเสียงกัง แล้ว
ก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังสนั่น พุคกลหัวเราะต่อไปว่า

“ก็คุณตายไปถึง ๓๐๐ ปี แล้วไม่ใช่หรือ?”

“หามิได้ครับ! ผมจากบ้านไปสักปีสองปีเท่านั้นเอง นี่
ผมกลับมาอีกเพื่อจะได้มากราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ของผม”

“เป็นไปไม่ได้หรอก พ่อหนุ่ม! เป็นไปไม่ได้แน่ๆ! หาก
เธอเป็นอุระชิมา ทาโร จริง เธอก็มาช้าไปถึง ๓๐๐ ปีเพราะ
ปู่ทวดของมันเป็นเอง เป็นคนรื้อบ้านหลังเดิมของตระกูล ตาโร ซึ่ง
ตั้งอยู่ที่นี้ แล้วปลูกบ้านของท่านขึ้นมาแทนที่ ซึ่งพวกเราก็ได้อยู่
อาศัยกันมาจนถึงทุกวันนี้”

“แต่ผมคือ อุระชิมา ทาโรจริงๆ ครับ!” เด็กหนุ่มผู้ซึ่ง
บัดนี้ปราศจากความสุขเสียแล้วร้องเสียงหลง ตะโกนกังๆ “จริงๆ
ครับ! ไร้!”

“อย่าบ้าไปหน่อยเลย พ่อหนุ่มเอ๋ย! อุระชิมา ทาโร

ตายไปแล้วทั้ง ๓๐๐ ปี! เรื่องราวต่าง ๆ ที่พูดมานี้มีบันทึกอยู่ใน
ประวัติรายงานประจำหมู่บ้าน ซึ่งเก็บรักษาไว้ในวัดประจำตำบล
นั้นทั้งนั้น ไม่เชื่อก็ก็น่าไปเปิดดูเอาเองได้เลย!” พุดจบ ชายผู้นั้นก็ไป
ประตูเดินกลับเข้าไปในถ้ำหาสนธิ์โอ้อ่านนั้นตามเดิม

อุระชิมา ทาโร หันหลังเดินกลับไปยังหาดทรายชายทะเล
ด้วยความงุนงง คราวนี้เขาได้สังเกตเห็นว่า มีความเปลี่ยนแปลง
เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวจริงดังที่ชายผู้นั้นได้พูดไว้ ครึกไปตรองมา ใน
ที่สุดเขาก็เชื่อว่า เขาได้จากโลกมนุษย์ไปแล้ว มิใช่เพียงปีสองปี
อย่างที่เขาคิด หากเป็น ๓๐๐ ปี จริง ๆ!

“พุทโธเอ๋ย! นี่พ่อแม่และเพื่อน ๆ ของเราได้จากเราไป
เสียแล้วทั้งร้อย ๆ ปี เจียวหรือนี่? แล้วเราจะอยู่ที่นี้ต่อไปทำไม
กันเล่า? เราต้องกลับไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ กลับไปอยู่กับ
เจ้าหญิงภรรยาของเราในอาณาจักรบาดาลใต้ท้องทะเลดีกว่า!”

คิดดังนี้แล้ว อุระชิมา ทาโร ก็ทิ้งตัวลงนั่งบนหาดทราย
พลางก็ทอดสายตามองไปยังพื้นน้ำเบื้องหน้าอย่างมีความหวัง เขา
กำลังครุ่นคิดว่าจะกลับคืนไปสู่พิภพใต้ทะเลได้อย่างไร เพราะเท่า
ตัวที่เป็นพาหนะนำเขามาสู่โลกก็ได้อันตรธานไปเสียแล้ว!

ครุ่นคิดอยู่เท่าไร ๆ อุระชิมา ทาโร ก็มองไม่เห็นทาง
ที่จะกลับคืนไปสู่อ้อมอกเจ้าหญิงผู้ภรรยา อันเป็นสုคที่รักของตน

ได้ ในที่สุด เขาก็นึกถึงห่อบรรจุหีบทอง ซึ่งภรรยามอบไว้ให้ เมื่อตอนจะจากกัน บัดนี้ เขาอยู่ลำพังตัวคนเดียวในโลกอันแปลกประหลาด ว่าเหว่ เปลี่ยวเปล่าและสิ้นหวัง จะมีก็แต่ห่อบรรจุหีบทองใบเดียวที่เจ้าหญิงผู้ภรรยาชอบรักให้ไว้

อุระชิมา ทาโร หยิบเอาห่อบรรจุกล่องทองขึ้นมาพิจารณา พลางก็รำพึงอยู่ในใจว่า “เราได้ให้สัญญากับเธอไว้เป็นมั่นเหมาะแล้วว่า จะไม่เปิดหีบนี้ดูเป็นอันขาด แต่บัดนี้... เรากำลังมีทุกข์ใจ ด้วยหมดหนทางที่จะกลับไปหาเธอได้ บางทีเมื่อเปิดออกดูแล้ว หีบทองใบเล็ก ที่ผูกไว้ด้วยสายเงินนี้ อาจจะมีอะไรช่วยให้เรากลับคืนไปสู่พิภพใต้ทะเลบ้างก็เป็นได้”

คิดดังนี้แล้ว อุระชิมา ทาโร ก็ค่อยๆ แก่สายเงินที่ผูกออก... บรรจงเปิดฝาหีบทองออกดู...

แทนที่จะมีอะไรบรรจุอยู่ภายใน... กลับปรากฏว่าไม่มีอะไรเลย! มีก็แต่กลุ่มควันคล้ายๆ หมอกสีคราม ซึ่งพอลากกล่องทองเผยอขึ้น มันก็ค่อยๆ ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า... สลายตัวไปในอากาศ...

ขณะที่นั่นตาทั้งคู่กำลังจ้องมองดูกลุ่มควันที่จางหายไปนั้น อุระชิมา ทาโร ก็พลันรู้สึกว่างายในร่างกายของเขา ได้

มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างกระทันหัน!

เมื่อ^๕เขายังเป็นชายหนุ่มอายุเพียง ๑๒ ปี แต่บัดนี้...
อูระชิมา ทาโร รู้สึกว่าเขาได้กลายเป็นคนแก่ลงในชั่วพริบตาเดียว!
นัยน์ตาทั้งคู่ฝ้ามัวมองไม่เห็นอะไร หูก็ตึง ผมนบนศีรษะขาวโพลน
หลังก็คู้ค่อมลง เนื้อหนังก็เหี่ยวย่น แขนขาเหี่ยว ไม่มีเรี่ยวแรง
แม้จะทรงกายลุกขึ้นยืนก็ไม่ไหว!

อูระชิมา ทาโร กลายเป็นคนแก่ แก่ห่อมอย่างที่สุด...
ด้วยความทุกข์และความเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้ง เขาก็สิ้นสติล้มลง
บนหาดทรายชายทะเลแห่งนั้นเอง!

รุ่งขึ้น เมื่อชาวประมงในละแวกบ้านนั้นเดินออกจากบ้าน
มากันสองคน จะไปจับปลาตามปกติ ก็ได้เห็นร่างของชายชราผู้
หนึ่ง นอนตายอยู่บนหาดทรายชายทะเล ข้างๆ ตัวเขามีกล่องทอง
ใบหนึ่งฝาเปิดอ้าอยู่ แต่ภายในกล่องไม่มีอะไรเลย!

ตาแก่คน^๕นี้ใช่ไหม ที่แก่อยู่ด้วยเมื่อวานนี้?" ชาวประมง
คนหนึ่งหันไปถามเพื่อนที่เดินมาด้วยกัน

"ไม่ใช่หรือ! ไม่ใช่! คนที่กันอยู่ด้วยนั้น เป็นคนหนุ่ม
รูปร่างแข็งแรง เขาบอกว่า เขาคืออูระชิมา ทาโร ท่าหากไม่
ใช่ตาแก่คน^๕อย่างแน่นอน" เพื่อนชาวประมงคนที่ถูกถาม ตอบ
พร้อมกับส่ายหน้า

๖ ๘ ๘ แก้วคนเรอน รัชนี ศรีไพรวรรณ

พอโรงเรียนประกาศผลการสอบปลายปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ นักเรียนที่สอบได้ต่างก็อกดีใจ หลายคนพ่อแม่พาไปสมัครเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ต่อ ที่โรงเรียนมัธยมประจำอำเภอ หลายคนไม่ได้ไปเรียนต่อ ในจำนวนนี้ มีแก้วด้วยคนหนึ่ง

เมื่อแก้วไปบอกพ่อกับแม่ว่า เขาอยากไปเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ บ้าง พ่อก็นิ่งอึ้ง ส่วนแม่ถอนหายใจยาว ก้มหน้าก้มตาปะกางเกงของพ่อ

“ไอ้ผลกับไอ้เนืองก็ได้ไปเรียน” แก้วพูดถึงเพื่อนเกลอที่พ่อแม่พาไปสมัครเรียนต่อ “แล้วพ่อกับแม่จะไม่ให้ฉันไปเรียนกับเขาหรือ” แก้ววิงวอนเสียงละห้อย

พ่อหันมามอง แก้วอ่านแววตาของพ่อไม่ออก แต่มองดูแล้ว ก็รู้ว่าหมดหวัง

“แก้วเอ๊ย” พ่อพูดเบา ๆ “พ่อกับแม่อยากให้เ็งไปเรียนต่อใจจะขาด แต่เ็งก็รู้ไม่ใช่หรือว่า ฐานะเราเป็นอย่างไร บิน

ฝนแล้ง ทำนาไม่ได้ ปลุกั่วลิสงก็ตายหมด พ่อไปรับจ้างเขา
ทำถนน ได้ค่าแรงมากินไปวันหนึ่ง ๆ พ่อจะเอาเงินที่ไหนไปส่ง
ให้ลูกเรียนเล่า”

“ลุงเขียนขายนาให้ไอ้ศักดิ์ไปเรียน” แก้วว่า

“ลุงเขียนมีนามีไร่ เขาแบ่งขายบ้างก็ยังเหลือ นาเราเท่า
กะเบาะมือ ขายจะได้สักกับาท ส่งเองเรียนไม่จบหรอกแก้ว สู้
เอาไว้ปลุกั่วทำนาพอได้เลี้ยงกันไม่ดีกว่าหรือ”

“ขายนาขายไอ้เผือก ก็คงได้เงินเยอะเหมือนกันนะพ่อ”
แก้วพยายามสร้างความหวัง

“อย่าขายเลยลูก เองจะไม่มีอะไรเหลือ เรียนก็ไม่จบ
กลับมาทำนาไม่มี ควายก็ไม่มี”

“พ่อไม่รักฉัน” น้ำตาของแก้วพร่างพรลงอาบแก้ม “ไม่
เหมือนลุงเขียนรักไอ้ศักดิ์” แม่สะอื้น วางกางเกง โอบแก้วเข้า
ไว้ในวงแขน “ลูกเอ๋ย คิดดูให้ดี เรียนชั้นสูงขึ้น เงินก็ต้องใช้
เพิ่มขึ้น เข้าไปเรียนในอำเภอก็ไม่มีที่อยู่ ญาติพี่น้องเราไม่มี ถึง
จะไปอยู่วัด เองก็ต้องมีเงินไว้ใช้จ่าย ไม่เหมือนอยู่บ้านเรา อยู่
ด้วยกันกินด้วยกัน ไม่สิ้นเปลืองอะไร”

“บ๊นเราแยจริง ๆ นะลูก เอาไว้บ๊นน้ำ เราอาจจะทำนา
ปลุกั่วลิสงได้ พ่ออาจจะรวบรวมค่าแรงไว้เพิ่มอีก บ๊นน้ำเอง

ค่อยไปเรียน อายุของเอ็งเพิ่งจะสิบสองเท่านั้น” พ่อพูดแล้วก็ถอนใจ

แก้วสับคัตตัวออกจากวงแขนของแม่ ลูกขยับยื่นสะอึกสะอื้นด้วยความน้อยใจ

“ทีละ... ฉันรู้แล้วว่า พ่อกับแม่ไม่รักฉัน ไม่อยากให้ฉันได้ดี”

“โธ! แก้ว” แม่ร้องเหมือนใจจะขาด “เอ็งรู้ว่าพ่อกับแม่รักเอ็งมาก ทำไมจึงพูดอย่างนั้นละลูก พ่อแม่มีเอ็งคนเดียว ไม่รักเอ็งแล้วจะรักใคร”

“ไม่เข้าฝืนคงตก ถ้าพ่อได้ทำนา เราอาจจะมีความหวัง แล้วพ่อจะให้ลูกไปเรียน ข้าสักหน่อยก็คงไม่เป็นไร”

แก้วไม่ฟังเสียง วีนร้องให้ลงจากบ้าน เตะลิคออกไปถึงชายทุ่ง พ่อกับแม่ไม่ได้ตามมา เพราะคิดว่าเมื่อแก้วหายโกรธแล้ว ก็คงจะกลับบ้านเองเหมือนทุกครั้งที่เคยโกรธ แต่คราวนี้แก้วตั้งใจจะไม่กลับบ้านอีกแล้ว แก้วจะไปไหน....

เสียงหัวเราะกรียวกราวดังขึ้นใกล้ ๆ แก้วหันไปดู เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันเดียวกับเขาที่ไม่ได้ไปเรียนต่อสามคน กับเด็กชายรุ่นหนุ่มแปลกหน้าอีกคนหนึ่ง นั่งจับกลุ่มอยู่ใต้ต้นมะขาม

“วีนร้องให้ไปไหนวะ ไอ้แก้ว”

“จะไปเรียนต่อชั้น ม. หนึ่งรีไง”

ขาดคำเสียงหัวเราะเฮฮาก็ดังขึ้น

“มานี่เถอะ จะวิ่งไปไหน แดดกำลังร้อนเปรี้ยง ๆ” เด็ก
หนุ่มร้องเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

แก้วเซ็ดน้ำตา เดินเข้าไปอย่างว่าง่าย

“เอ็งจะวิ่งไปไหนไอ้แก้ว”

“วิ่งไปเรื่อย ๆ” แก้วตอบ น้ำเสียงยังปนสะอื้น

“พ่อเอ็งไม่ให้ไปเรียนต่อใช่ไหมล่ะ”

แก้วนิ่ง น้ำตาเริ่มไหลออกมาอีก เด็กหนุ่มตบหลังแก้วเบา ๆ
อย่างปลอบโยน

“อย่าเสียใจเลย พ่อของพี่ก็เหมือนกันนั่นแหละ อ้าวแต่
ว่าจน...จน ไม่มีเงินส่งเสีย พี่จึงโง่ตักตานอยู่จนบ้านนี้ ไร่ล่ะ”
แก้วมองหน้าเด็กหนุ่ม พยายามทบทวนว่า เคยพบที่ไหน ก็นึก
ไม่ออก

“พี่อยู่ที่ไหน”

“หมู่บ้านโน้น” เขาบ้วนน้ำไปทางทิศเหนือ

“แล้วพี่ไม่ทำอะไรหรือ”

เขาสั่นหัว “พ่อแม่ไม่รักพี่ ไม่อยากให้พี่ขึ้นบ้านด้วยซ้ำไป”

“พ่อข้าก็ไม่รักข้า” อีกคนหนึ่งเสริม “อยากให้ข้าโง่

ดักดานเหมือนกัน”

“พ่อเอ็งบอกหรือว่าอยากให้เอ็งโง่” แก้วถาม

“เขาพูดว่า “ถ้าให้เข้าไปเรียนหนังสือ ข้าก็ทำนาไม่เป็นเลยเกล้งไม่ให้เข้าไปเรียน ข้าก็เกล้งบ้าง จะไม่ช่วยทำนาเสียเหมือนกัน”

“อย่าวิ่งไปไหนเลย อยู่ด้วยกันเถอะ” เด็กหนุ่มชักชวน

“ไปอยู่บ้านพี่อาจด้วยกันเถอะแก้ว พวกข้าอยู่กับเขามาห้า-หกวันแล้ว” เพื่อน ๆ สนับสนุน

++

++

++

ขณะนี้ แก้วพยายามคิดว่า เขามีความสุข แต่ในส่วนลึกของหัวใจ แก้วรู้สึกว้าเหว่ ปลอดภัยตัวเองว่าพ่อกับแม่ไม่รักเขาแล้ว ก็ไม่ควรกลับไปหา เขาเห็นทุกคนมีความสุขในแว้งเล็ก ๆ กลางป่าชายทุ่ง ซึ่งเด็กหนุ่มบอกว่าบ้านของเขา เข้ำ กลางเย็น เด็กหนุ่มคนนั้นจะไปหาอาหารมาให้ ไม่มีใครรู้ว่าเขาไปเอามาจากไหน แก้วถาม เขาก็บอกว่า ไปขอมมาจากบ้านญาติ บ้างคืนเขาจะหายไปทั้งคืน มีท่าทางแปลกสลับ เพื่อน ๆ ของแก้วไม่มีใครสนใจ ในที่สุดแก้วก็เลิกสนใจ สนุกเฮฮาไปกับเพื่อน

พอจับกลุ่มนั่งคุยกัน ทุกคนต่างพูดถึงความเห็นแก่ตัวของพ่อแม่ทันที

“มีอะไรกิน ก็ซ่อนไว้กินกันสองคน ข้าเห็น”

“แม่ซำรักแต่น้อง ไม่เคยสนใจซำเลย มีวันหนึ่ง ซำไม่สบาย เป็นไข้ ก็ไม่หยาให้กินต้องไปกินที่โรงเรียน”

“พ่อซำนะ พ่อเมาเหล้าละ เห็นซำเป็นลูกฟุตบอลทุกที แล้วก็เมาทั้งเช้าทั้งเย็น เงินมีซื้อเหล้ากิน แต่พ่อซำชอบบ้าง หนอย โดนเตะเสียซำ”

“ไม่จริง” แก้วขัดขึ้น “ลุงเหมือนพ่อเอ็งไม่เคยกินเหล้าสักที เอ็งเอาที่ไหนมาพูดโง่หาย”

สมหมายหันมาเสะยิ้มกับแก้ว “เฮ้ย...เอ็งไม่เห็น แต่ซำเห็นว้อย...ไม่ซำเอ็งจะเห็นพ่อของเอ็งเลวเหมือนกัน”

แก้วแปลกใจ พวกนี้เป็นอะไรไป กล่าวโทษพ่อแม่ของตนอย่างไม่มีความจริง แก้วรู้จักพ่อแม่ของเพื่อน ๆ ดี ไม่มีใครเลวร้ายสันตืออย่างที่พวกเพื่อนนำมาพูดเลย กำลังจะเอ่ยปากโต้แย้ง อากก็ห้ามไว้

“อย่าเถียงกันเลย มากินมะม่วงจิ้มพริกกะเกลือกันดีกว่า นี่ซำเจาะไว้เยอะแยะ มะม่วงมัน ๆ อร่อยทั้งนั้น”

ทุกคนจึงหันไปกินมะม่วง ไม่ซำแกวก็กลิ้มที่เพื่อน ๆ กล่าวโทษพ่อแม่ กินแล้ว ก็เล่นสนุก หนี้อยก้นอน

แก้วอยู่กับเพื่อน ๆ สองวันแล้ว

“เห็นไหม ถ้าพ่อกับแม่รักเอ็ง เขาก็ตามมาหาเอ็งกลับ

บ้านแล้ว”

“เมื่อวาน ข้าเจอพ่อกับแม่เอ็ง ข้าบอกว่าเอ็งอยู่กับข้า
เขายังเฉย ๆ เลย คงจิตใจเสียด้วยซ้ำที่เอ็งหนีมา”

แก้วถอนใจ ความรู้สึกยังสับสนวุ่นวาย พ่อกับแม่ไม่รัก
เขาแน่หรือ คราวใดที่เขารูสึกถึงเล ว่าเหว่ อาจเด็กหนุ่มคนนั้น
จะมาลอบโยน เอาอกเอาใจ จนเขาสบายใจขึ้น

“เราจะอยู่กันไปอย่างนี้หรือพี่” แก้วถาม

“เอ็งต้องการอะไร” เขาย้อนถาม “ข้าก็มีกิน เสื้อผ้า
ข้าก็หามาให้ ที่หลับที่นอนก็มีทุกวันมีแต่ความสนุกสนานไม่เดือด
ร้อนอะไร เอ็งยังจะต้องการอะไรอีกล่ะแก้ว”

“ไม่รู้ซีพี่ เราไม่ต้องทำงาน แล้วเราจะมีกินไปทุกวัน หรือ”

“เออ... เอ็งก็ไวย่แก้ว รู้จักคิดถึงอนาคต เอาเถอะไว้เป็น
หน้าที่ของข้า ตอนนี้องค์ทำตัวให้สบาย ทำใจให้สนุกสนาน ลืม
ความเจ็บช้ำน้ำใจเสียก่อน”

แก้วเชือฟัง

++

++

++

“เฮ้ย... แก้ว-ลูกไวย่ สายแล้ว กินข้าวกินปลาเสียที”
แก้วลืมหันขึ้น ได้กลิ่นเนื้ออย่างหอมหวาน เพื่อน ๆ ถือไม้เสียบ
เนื้ออย่างกินกันอย่างเอร็ดอร่อย เขารับลูกไปล้างหน้า พอกลับมา

เพื่อนส่งเนื้อมาให้เขาไม่หนึ่ง แก้วทะกินพลางถาม

“เอามาจากไหน อร่อยจัง”

“เอ็งไปดูหลังเพิงซี พี่อาจกับไอ้หมายกำลังย่างชิ้นเบ้อเรอเลย” แก้วก็กินเนื้ออย่าง พลางวิ่งไปด้านหลังเพิงที่อยู่ แล้วเขาก็ตะลึงงัน อาจกับสมหมาย กำลังย่างส่วนต่าง ๆ ของวัวหรือควายอยู่อย่างขมิขมัน

“อร่อยไหมแก้ว” สมหมายร้องทักอย่างว่าเรึง

“อร่อย...เอามาจากไหนกันล่ะ มากมายจริง”

“โน่น กำลังต้มเปื่อยอยู่ทางโน้นก็มี ต่อไปนี่ เรามีอาหารกินกันไปเป็นเดือนเชียวละ” กลืนเนื้ออย่าง เนื้อต้มหอมไปทั่วบริเวณ

“พี่ไปเอาเนื้อนี้มาจากไหนจ๊ะ” แก้วถามเต็กหนุ่ม พลางเคี้ยวเนื้อตั้ย ๆ

“อย่าถามเลยวะ มีหน้าที่กิน กินไป” อาจตอบยิ้ม ๆ มีทั้งสองสาละวนพลิกหมุนไม้เสียบเนื้อให้ถูกไฟทั่วกัน แก้วช่วยอย่างเต็มอกเต็มใจ

“เนื้ออย่างนี้เก็บไว้ไม่ได้นานนัก ต้องทำเป็นแผ่น เป็นรวัตากแดดไว้ แล้วจะเก็บไว้ได้นาน เราไม่ต้องหาอาหารกินอีกหลายวันเชียวละ”

วันนั้นเกือบทั้งวัน ทุกคนช่วยกันหั่นเนื้อตากบนใบไม้
พอแห้งก็กลับอีกข้างหนึ่งขึ้นรับแสงแดด ต่างกระหึ่มยิ้มอยู่กับ
อาหารอันโอชะ

แก่วรุษิกชนบาน เขาพอใจชีวิตอิสระเช่นนี้เข้าแล้ว
เพื่อน ๆ ได้ยินเขาร้องเพลงจึงกระเซ้า

“ไ้แก่ว...มีความสุขแล้วรึ ร้องเพลงหงิง ๆ ... นับวัน
เองจะมีความสุขขึ้น ... ไม่มีใครมาคอยบังคับให้ทำนั่นทำนี่ ... พวก
เราทุกคนรักกัน ห่วงใยกัน เพราะเราเป็นพวกพ่อแม่ไม่รักเหมือน
กัน”

แก่วเลิกละใจด้อยค่าช้า ๆ ซาก ๆ ของเพื่อนแล้ว เขา
สนใจชีวิตใหม่ที่เขากำลังพบอยู่มากกว่า

วันหนึ่ง ๆ หมกไปอย่างไม่มีสาระ มีแต่ความสนุกสนาน
เฮฮา ซึ่งทุกคนรวมทั้งแก่ว รับว่ามันคือความสุข เป็นโลกอีก
โลกหนึ่ง ไม่ต้องติดต่อกับผู้ใด มีแต่พวกเขาห้าคน อาจเด็ก
หนุ่มแปลกหน้า คนนั้นเป็นหัวหน้า พวกเขาไม่สนใจต่อความ
ร้อนระอุของแสงอาทิตย์ ไม่สนใจความแห้งแล้งของดินฟ้าอากาศ
ซึ่งไม่มีไ้แก่ฝนมาหลายเดือนแล้ว ไม่ได้เหยียบย่างลงไปบนผืนนา
ที่แตกกระแหง ไม่เคยชำเลืองดูต้นไม้ยืนตายระเกะระกะอยู่กลางทุ่ง
ไม่นึกถึงความรักความผูกพันของใครทั้งสิ้น

แล้วบ่ายวันหนึ่ง พายุใหญ่ก็พัดโหมกระหน่ำ ท้องฟ้า
เป็นสีแดงขุ่น เมฆสีเทาเข้มก่อตัวรับอย่างรวดเร็ว ลมพัดต้นไม้
หักโค่น เสียงดังอึงคะนึงไปทั่วทุกทิศ เพิงของพวกเขาพังลง
เสียของแก้วปลิวไปตามลม แก้วมีเสื้อเพียงตัวเดียวที่สวมติดตัว
มา เขาจึงวิ่งตามไป มันปลิวไปตกลงในซุ่มไม้ ห่างจากเพิง
ของเขาไกลมาก เพื่อนร้องห้าม แต่เขาไม่ฟังเสียง วิ่งฝ่าลม
ออกไปเก็บเสื้อ ฝุ่นผงปลิวตลบจนเขาลืมตาแทบไม่ขึ้น ขณะที่
เขาแหวกเข้าไปในซุ่มแถววัลย์ซึ่งเอนลู่ไปตามแรงลม แก้วได้กลิ่น
เหม็นเน่าอย่างแรง เมื่อเขาพยายามลืมตาขึ้นมอง เขาเห็นซากหัว
ไอ้เผือกควายตัวเดียวของเขา เน่าเปื่อยส่งกลิ่นเหม็นคุ้ง แก้ว
ร้องสุดเสียง เขาเจอเรื่องทั้งหมดออก พวกที่เขาเรียกว่าเพื่อนพา
กันขโมยไอ้เผือกของเขามาฆ่า ฆ่าแหล่เน่าอย่างตากแห้งกินกัน
อย่างเอิกเกริกในวันนั้น และเป็นเสบียงเลี้ยงเขามาจนถึงวันนี้

แก้วร้องไห้เสียงดัง ขณะนั้น เมฆดำทะมึนแผ่กระจาย
ทั่วท้องฟ้าจนมืดมิด แล้วฝนก็ตกกระหน่ำลงมา น้ำฝนอาบหน้า
แก้วปนน้ำตา เขานั่งคุกเข่าสะอื้นให้กลางสายฝนข้างซากหัวไอ้
เผือก

เสียงฟ้าผ่ากึกก้อง สายฟ้าแลบแปลบปลาบ แต่แก้วไม่
ไถ่ยืน เสียงหนึ่งที่ดังก้องกังวานลึกอยู่ไปในหัวใจขณะนี้ คือ

เสียงของพ่อ...วันนั้น

“ไม่ช้า ฝนคงจะตก ถ้าพ่อได้ทำนา เราอาจจะมีควมหวัง แล้วพ่อจะให้ลูกไปเรียนซ้ำสักหน่อยก็คงไม่เป็นไร”

ฝนตกแล้ว... แต่พ่อคงไม่ได้ทำนา เพราะพ่อไม่มีไ้เผือก แก้วผลุลูกขึ้น ออกวิ่งแผนกลับบ้าน ไม่กลัวพายุฝนที่พัดกระหน่ำ ไม่กลัวฟ้าที่ก่ำลึงคะนอง ไม่รู้สึกหนาวเหน็บน้ำฝนที่เย็นเฉียบ เพราะหัวใจของแก้วร้อนรุ่ม แก้ววิ่ง วิ่งเร็วที่สุดในชีวิต วิ่งหนีความหลงผิด และการกระทำอันน่าอับยศอกตของ

แก้ววิ่ง...กินเรือน

เรือนที่มีความรัก... ความผูกพัน... มีสิ่งถึงามที่ปลุกผ้งและกำลังจะงอกงามขึ้นมาในจิตใจของเขาตามลำดับ มีความสมบูรณ์ ปราศจากความว่างเปล่าเลื่อนลอย

แก้ววิ่งถึงบ้าน พ่อกับแม่ไม่อยู่ที่บ้าน เขาวิ่งไปที่นาของเขา แล้วแก้วก็ได้เห็นภาพหนึ่งกลางสายฝน... พ่อเทียมคันไถ... แม่ถือคันไถ... กำลังไถนา

เขาวิ่งเข้าไปถึงคันไถออกจากพ่อ สวมเข้าที่ตัวเอง ขณะที่พ่อกับแม่ยืนตะลึงงันอยู่กับที่ แล้วพ่อกับแม่ก็ได้ยินเสียงซึ่งเย็นฉ่ำและแสนจะชื่นใจยิ่งกว่าน้ำฝนว่า

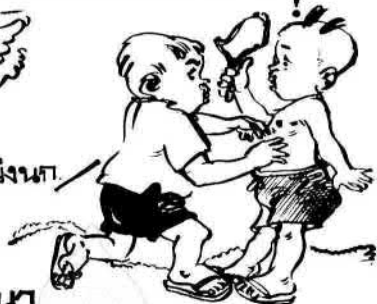
“แก้วจะไถนาให้พ่อกับแม่แทนไ้เผือกเอง”

บัญญัติ ๑๐ ประการ

เด็กเคยได้ดี ต้องมีหน้าที่สิบอย่างด้วยกัน

“แกละขยำมิงนา
ส่งสารมัน
มาปกครอง”

1. นับถือศาสนา

“สวัสดีค่ะ”

2. รักษา ธรรมเนียมมัน

3. เชื้อพ่อแม่ครู-อาจารย์

“อ. ย่า
ย่า อ. ย่า
อ. ย่า อ. ย่า”

๔. วาจนันท์ต้องสู้ภาพ ย้อนทวน

๕. ยึดมั่นกาตัมบุ

6. เป็นผู้รู้จัดการงาน

7. ต้องศึกษาให้เชี่ยวชาญ จำองมานะ
บากบั่นไม่เกียจ ไม่ทร้าน

“โอ้..อาจารย์จะเอามาให้
 ได้มั่งหรือ? ไม่ทราบ
 ภาสกรคันหรือ?”

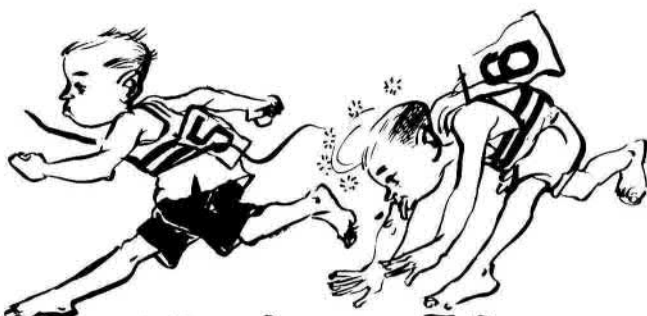

8. ผู้ขายยอมประหยัต์

“คุณครูครับ
 ผมเก็บกระเป๋
 ลังทางใต้ที่
 ถิ่นผมพบคุณครูครับ”

9. ต้องช่วยกันจัดการของกลาง

น้ำใจนักกีฬาสำคัญ ให้เหมาะ: ถ้าขาด สัมพันธ์ดี พัฒนา

“ผมจะช่วยเหลือทุกคนสูง ข้ามถนน
นะครับ”

10.
ทำตนให้เป็นประโยชน์ รู้บาปบุญคุณ-
โทษ สัมพันธ์ดีทั้งภายใน ใจดีสัมพันธ์-
ชาติพัฒนา จะเป็นเด็กที่พา ให้ชาติ-
เจริญ

พระคัมภีร์ สอนธรรม
คนเราควรทำดี

คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ

ที่ สป.๔๕๑/๒๕๒๓

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก
ประจำปี ๒๕๒๔

ตามที่คณะรัฐมนตรี ได้เคยมีมติอนุมัติให้จัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ
เป็นประจำทุกปี โดยได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ เป็น
ผู้ดำเนินการจัดงาน นั้น

เพื่อให้การจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๔ เป็นไปด้วยความ
เรียบร้อยและได้รับผลสมตามความมุ่งหมายของทางราชการ จึงแต่งตั้งบุคคล
ต่อไปนี้เป็นคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๒๔
คือ

1. นายประดล ตันติวงษ์	ประธานอนุกรรมการ
2. นายเสมอ นาคพงศ์	รองประธานอนุกรรมการ
3. นายสัมฤทธิ์ ลำเจียก	อนุกรรมการ
4. นางวัลลีย์ ปราสาททองโอสถ	อนุกรรมการ
5. นายณรงค์ เทวินทรภักดี	อนุกรรมการ
6. นายวิรัช สุกระมุล	อนุกรรมการและเลขานุการ
7. นางประสพสุข นวลวิวัฒน์	อนุกรรมการและผู้ช่วย
เลขานุการ
8. นายบุญรอด ปทีปปานี	อนุกรรมการและผู้ช่วย
เลขานุการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่ วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๓ เป็นต้นไป.

สั่ง ณ วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๓

(นายแพทย์บุญสม มาร์ติน)

รักษาราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

เด็กชายปรีทัศน์ วงศ์อุปราช
 ผู้ได้รับรางวัลเกียรตินิยม
 เหรียญทองในการแสดงศิลป
 เด็กนักเรียนแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๒๒
 ณ พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์
 แห่งชาติ ไทเป ไต้หวัน
 2523

ประวัติ

1. เด็กชายปรีทัศน์ วงศ์อุปราช อายุ 10 ปี เกิดเมื่อวันที่ 4 เมษายน 2513 ณ กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้อง 2 คน
2. บิดาชื่อ นายดำรง วงศ์อุปราช ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ในคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม
3. มารดาชื่อ นางประไพพรรณ
4. เรียนอนุบาลนครปฐม ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ประสบการณ์

เขียนภาพตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยได้รับการฝึกสอนการวาดภาพจากครูโรงเรียนอนุบาลนครปฐม และได้เขียนภาพมากที่สุดระหว่างอยู่ในประเทศญี่ปุ่น เมื่อปี พ.ศ. 2519-2520 ในขณะที่ติดตามคุณพ่อซึ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถในทางศิลปะอย่างสูง โดยสำเร็จปริญญาโทจากสหรัฐอเมริกา และได้รับเชิญจากมูลนิธิในประเทศญี่ปุ่นให้ไปวิจัยเรื่องศิลปะในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลา 1 ปี

ผลงานด้านการเขียน

ได้รับรางวัลในการเขียนภาพในโรงเรียน ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมในการประกวดศิลปะเด็กที่สวนประทีป จังหวัดนครปฐม เมื่อปี 2520 และครั้งสุดท้ายได้รับรางวัลเกียรตินิยมเหรียญทอง (Gold Medal) ในงานแสดง The II of World School Children's Art Exhibition, 1980 ที่ National Museum of History, ไทเป ไต้หวัน ประเทศต่าง ๆ กว่า 80 ประเทศ ส่งผลงานร่วมแสดง และได้รับรางวัลจากผลงานที่ชื่อว่า "ไปวัด"

ภาพถ่ายปกหลัง โดย สมาน มณีอุทธิ์

พิมพ์ที่ อมรินทร์การพิมพ์

นายชูเกียรติ อุทกะพันธุ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2524 โทร. 4242800-1

“ไปวัด”

รางวัลเกียรตินิยมเหรียญทอง (Gold Medal)

เด็กชายปรีทัศน์ วงศ์อุปราช อายุ 10 ปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โรงเรียนอนุบาล นครปฐม

เด็กไทยมีวินัย
รู้ประหยัด

ใจซื่อสัตย์
เคร่งครัดคุณธรรม